

Glasilo OŠ Toneta Pavčka

P
R
V
I

K
O
R
A
K
I

2014/2015

Uvodnik

Pa smo spet tam. Dnevi so daljši in čedalje bolj sončni, zato mi verjetno ni treba izgubljati besed s tem, da vas večina že komaj čaka, da šolsko torbo vrže v kot in jo tam pusti do nadaljnjega (oz. do 1. septembra).

Tako kot vsako leto, ste nas tudi letos znova prepričali, da vam gre pesnikovanje in pisanje zgodb odlično od rok; uredništvo je bilo namreč zasuto z goro del obetavnih pesnikov in pisateljev. Pozabiti pa ne smem niti na naše šolske »Picasse«, ki so nam pomagali opremiti Prve korake z zabavnimi ilustracijami.

V uvodnem delu se spodobi nameniti še nekaj misli našim devetošolcem: devet let osnovne šole je za vami in naslednje leto boste vstopili v novo okolje, med nove prijatelje, nove simpatije, znance. Mirno vam lahko povem, da ste ključ predali odgovornim in zaupanja vrednim »osmarjem« ;), zato naj vas ne skrbi za vašo zapuščino. Želim vam, da bi kot srednješolci sledili svojim sanjam in uživali brezskrbne dni (ki nas vse ostale še čakajo) in zapomnite si – ostanite takšni, kot ste.

Vsi ostali pa: naberite si novih moči za nov začetek, se vidimo prihodnje šolsko leto!

Nina Rozman, članica
uredniškega odbora

Uredniški odbor: Ana Žagar, Nika Strajnar in Nina Rozman

Kažipot k branju

KUJEMO SREČO

**POSLUŠAM, POSLUŠAŠ,
POSLUŠA**

S KNJIGO V ROKI

ZA LAČNE ŽELODČKE

LAHKIH NOG NAOKROG

**ZDRAV DUH V
ZDRAVEM TELESU**

V SVETU RIM IN DOMIŠLJIJE

**POSLOVILNO PISMO
DEVETOŠOLCEV**

KUJEMO SREČO ...

Tone Pavček je o sreči zapisal: »Sreča je, če se delo dobro opravi in če imaš nekoga rad.« (Ste srečni?, Pavcek.doc, 2007) V Slovarju slovenskega knjižnega jezika je opredeljena kot trajno stanje velikega duševnega ugodja.

Zdi se mi, da vem, kaj je sreča. Zazrem se okrog sebe in zdi se, da je sreča prav povsod: filmi s srečnim koncem, nasmejani otroci, sošolec, ki je pravkar zadel gol, učitelj, ki mu žarijo oči med

razlago snovi. Sreča je vse tisto, kar pogreje srce; vse tisto, zaradi česar se nasmejem in vem, da je v redu; vse tisto, kar me prisili, da pozabim na slabe čase ali bedne trenutke; vse tisto, česar se že vnaprej veselim in želim deliti z drugimi.

Da, sreča je tista, ki jo želim imeti za sopotnico skozi življenje. Pa seveda nisem edina, ki si želi sreče. V šoli smo povprašali o tem blaženem stanju – kaj posameznika osreči in kdaj je srečen.

Če pa se ti zdi, da bodo počitnice predolge, da ti bo dolgčas ali ne boš vedel/-a, kaj početi, ali pa te bosta načenjala slaba volja in brezdjelje – takrat se nasmehni. Da pa ti bo lažje, smo zbrali nekaj nasvetov, kako do sreče.

- o Povabi prijatelja/-ico, izberita dober **film** in si

ga skupaj oglejta.

- o Obišči knjižnico, izberi **knjigo** in se odpravi ven ter jo z užitkom preberi.

- o Prijatelja/-ico, ki ne živi daleč, povabi na **sladoled** in skupaj poklepetajta.

- o Prepusti se dolgemu **jutranjemu spancu** (pa ne vsak dan).

- o **Čokolada** sprošča hormon sreče, ob kombinaciji s sadjem pa je poleg vsega še zdrava.

- o **Fant/dekle**; že samo nasmeh simpatije polepša dan.

- o Za **družino** organiziraj izlet v hribe, na morje ali pa preprosto na bližnji hrib.

- o Loti se dela, ni važno katerega, saj **delo** krepi telo in duha.

- o Najdi miren kotiček v **naravi** in prisluhni tišini sveta.

- o Če si bolj vešč/-a, speci **pecivo** ter tako sebe in domače še bolj razveseli.

- o Čim bolj izkoristi vsak dan **pocitnic**, tvegaj, naj bo vsak dan nekaj neverjetnega.

STALNE BESEDNE ZVEZE O SREČI

imeti hudičevo srečo/imeti vražjo srečo/imeti svinjsko srečo ali *imeti veliko srečo*

imeti srečo v nesreči ali *ugodnejši izid nesreče, nezgode, smole, kot je bilo pričakovati*

imeti več sreče kot pameti ali *imeti pri čem srečo, bolj zaradi naključja, okoliščin kot zaradi pametnega ravnanja*

kolo sreče se obrne/zasuk/vrti/zavrti ali *kar prinaša ugodne prijetne dogodke, ki mu sledjo manj ugodni, neprijetni*

poskusiti srečo ali *tvegati, narediti kako dejanje z upanjem na uspeh*

sijati od sreče ali *počutiti se zelo srečnega, kazati svojo srečo*

sreča je mila (komu) ali *razmere, okoliščine so ugodne (za koga)*

sreča se nasmehne komu ali *doživeti uspeh, navadno brez svojih zaslug*

Sreča je srečati prave ljudi, ki v tebi pustijo dobre sledi. Tone Pavček
Kjer se dela vse nedelje, tam se sreča mimo pelje. slovenski pregovor

Srečnemu se zdijo vsi srečni. hindujski pregovor

Sreča je parfum, ki ga ne moreš zlit na druge, ne da bi sam prestregel nekaj kapljic. Ralph Waldo Emerson

Sreča in čevlji ne smejo biti niti preveliki niti premajhni. nemški pregovor

Na kolesu sreče se vozijo štirje: eden se vzpenja, drugi se spušča, tretji je na vrhu, četrti na dnu. nemški pregovor
pregovor

Sreča

Kakšen dan se zdi,
da se te kot klop drži,
te vsega ovije
in se ti v ogledalu iz oči smeji.
Potem nenadoma se skrije,
kot da se v zemljo zarije,
si noge spočije
in roke v reki solza umije.
A s tabo je vedno in povsod,
te spremlja poleti na igrišču
in pozimi ob toplem ognjišču.
Vidiš jo le, če si spet ko otrok,
ki se zna iskreno smejati
in drago srečo za rep držati.

Neža Kastelic, 9. a

Kadar sreča želi dobro, mu ljudje želijo hudo. nemški pregovor
Niso vsi srečni, ki imajo srečo. nemški pregovor
Deset jih srečo išče, enajsti jo najde. ruski pregovor
Sreča je na strani pogumnih. latinski pregovor

Misel pravi, da sreča ne stane nič, tudi vidi se ne, vendar ko te zadene, se ti zdi, da te ves svet objame. Jaz pa temu še dodajam: danes pojdi, tvegaj dobre priložnosti, v mislih imej, da se te morda nikoli ne vrnejo. Izkoristi vsak dan, saj se le enkrat živi. Z nasmehom sprejemaj težave in se jih loti s pesmijo v ušesih. Premaguj sebe in išči voljo, da bo vsak dan najlepši v življenju. Ko te doleti sreča, pa boš že vedel/-a. Le potrudi se, da ti ne ubeži.

Viri:

KEBER, J. (2011). *Slovar slovenskih jezikov*. Ljubljana: Založba ZRC.

PAVČEK, T. (2007). *Pavcek.doc: za domišljijско potovanje in domače branje*. Ljubljana: Rokus Klett.

RADIČ, T. (1993). *Vox populi. Zlata knjiga pregovorov vsega sveta*. Ljubljana: Založba Mladinska knjiga.

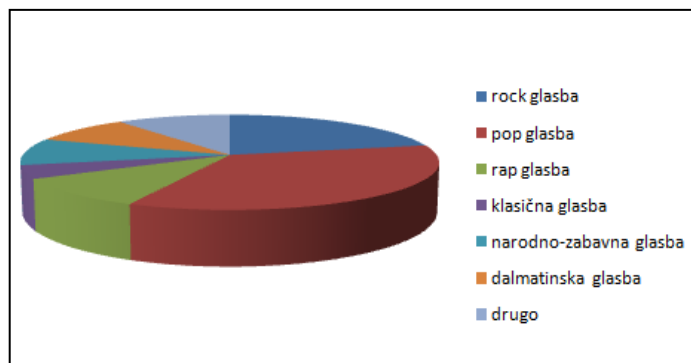
Fotografije: fotografski krožek OŠ Toneta Pavčka, arhiv OŠ Toneta Pavčka.

Ilustracije: Vanja Hribar in Luana Ovnik, 8. a.

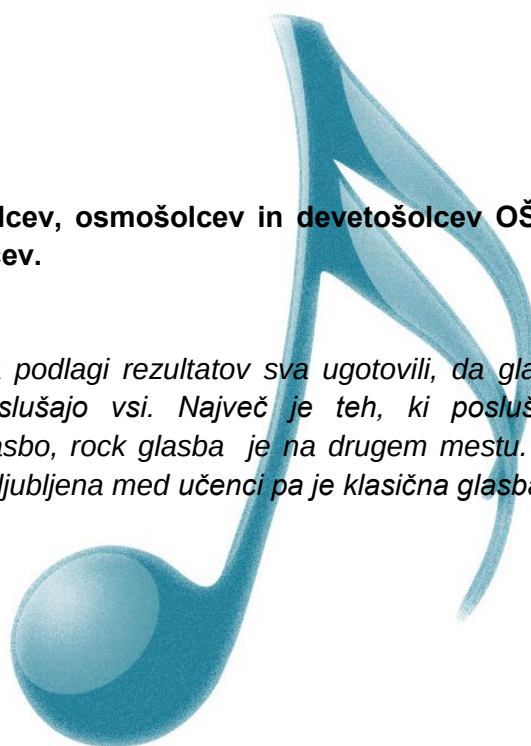
Ana Žagar, 9. a

POSLUŠAM, POSLUŠAŠ, POSLUŠA ...

Z anonimno anketo sva raziskovali odnos sedmošolcev, osmošolcev in devetošolcev OŠ Toneta Pavčka do glasbe. Odgovore je posredovalo 74 učencev.

Na podlagi rezultatov sva ugotovili, da glasbo radi poslušajo vsi. Največ je teh, ki poslušajo pop glasbo, rock glasba je na drugem mestu. Najmanj priljubljena med učenci pa je klasična glasba.

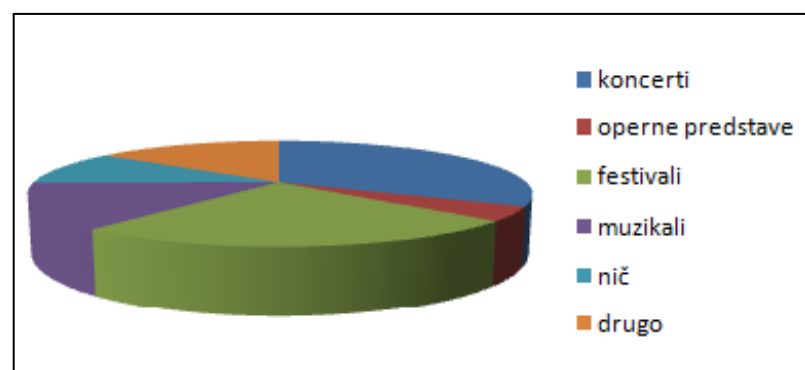

Graf 1: Pogostost poslušanja različnih glasbenih zvrsti

Učencem glasba pomeni predvsem sprostitev in zabavo. Največkrat jo poslušajo v prostem času, med vožnjo in na zabavah. Ob učenju pa glasbo poslušajo 29,73 % učencev. V naši šoli kar 37,84 % učencev od 7. do 9. razreda igra instrument (tudi le ljubiteljsko), med največkrat navedenimi so kitara, klaviature, harmonika. V manjšem številu so tu prisotna še razna pihala, godala in trobila.

V anketi sva spraševali tudi po pogostosti obiskovanja glasbenih prireditev. Ugotovili sva, da se le-teh učenci udeležujejo nekajkrat letno, in sicer najpogosteje obiskujejo koncerte in festivale.

Velika večina (87,84 %) učencev od 7. do 9. razreda najraje poslušajo glasbo z živahnim ritmom. Zelo malo pa jih poslušajo umirjeno, žalostno glasbo. Najino zadnje vprašanje je bilo, kako učenci pridejo do želene pesmi. Kar 59,46 % vseh vprašanih pridobi pesmi preko spletnih strani. Ostali pa poslušajo radio ali pa kupijo CD.

Graf 2: Obiskovanje glasbenih prireditev

Ines Saje in Nuša Avguštinčič, 9. b

KO BOM VELIK/-A, BOM ...

Že večkrat smo se lahko prepričali, da našo šolo obiskujejo številni talentirani in uspešni učenci, ki v prihodnosti zagotovo veliko obetajo. Ste se kdaj vprašali, kaj v resnici želijo postati, ko bodo odrasli? Preberite tiste najizvirnejše želje, nikoli ne veste – mogoče pa se katera od njih uresniči.

1. a

... glasbenik, ker rad igram harmoniko.
... modelar, ker zelo rad delam letala.
... gasilec, ker rad hodim na gasilske vaje, poslušam gasilsko glasbo in bom pomagal ljudem.
... kmet, ker bi rad trosil gnojnico in vozil traktor.

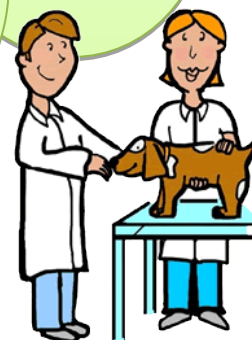
1. b

... nindža, ker bi lahko imel meč ali dva.
... kmet, ker bom imel veliko dela, seno bom prevračal v hlev, kosil bom s traktorjem in z branami po njivi.
... gusar, ker gusarji najdejo zaklad.
... doktor matematike, ker on dobi največ denarja, in smučarski skakalec, ker bi rad bil v zraku.
... kostumografinja, da bi izdelovala kostume za Miki miško.
... lovec, da bi dal živalim jesti.

2. a

... slikar, ker bi prodajal slike.
... umetnik, smučar in smučarski skakalec, ker vse to znam.
... reševalka, ker to želim že od rojstva, ter zdravnica za živali, ker imam rada živali.

2. b

... delala v tiskarni, ker bi delala liste.
... bi rad raziskoval divje živali, ker so zanimive.
... glasbenica, ker imam rada bobne.

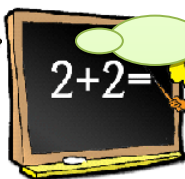

3. a

... medicinska sestra, ker bom »crkljala« dojenčke.
... dirkač, ker imam rad hitre vožnje.
... delavec v Revozu, ker mi je to všeč.

SpeedySigns.com

3. b

... arheolog, ker me pradavnina zelo zanima in sem zelo radoveden človek.
... policist, ker bom lovil roparje.
... učiteljica, ker sem že zdaj stroga in mi vsi pravijo, da sem že prava učiteljica.

4. a

... maserka, ker sem že velikokrat masirala očija in mami.
... policistka, ker rada gledam film Komisar Rex.
... košarkar, ker igram košarko in obožujem košarkarske klube.

5. a

... prevajalec, ker mi gre dobro angleščina.
... prodajalka po telefonu, ker zelo rada veliko govorim.
... ilustratorka, ker rada rišem.
... modna oblikovalka, ker mi je to všeč in bi rada poskusila z novim stilom.

BRALNI GRIŽLJAJ

Cassandra Clare: Kronike podzemlja: Mesto kosti

Naslov: Kronike podzemlja: Mesto kosti

Avtorica: Cassandra Clare

Založba: Učila international, d. o. o

Leto izida: 2013

Zbirka: Kronike podzemlja

Naslov izvirnika: The Mortal Instruments: City of Bones

Prevod iz angleščine: Alenka Perger

Mesto kosti je prvi roman iz serije napetih knjig avtorice Cassandre Clare, ki so izšle v zbirki Kronike podzemlja. V njem lahko spremljamo napeto zgodbo dveh svetov. Knjiga je postala ena najbolj priljubljenih knjig med najstniki po vsem svetu. Pritegnejo predvsem napeta zgodba, ki se prepleta med glavnima junakoma, in nevsakdanji pripetljaji, s katerimi se spopadata.

Zgodba govori o navidezno povsem običajni najstnici Clary Fray, ki nekega večera s svojim prijateljem Simonom obišče skrivnostni nočni klub v središču mesta. Kdo bi si mislil, da se bo brezskrbna zabava prelevila v nočno moro, umor,

Avtorica fotografije: Zala Hrastar, 3. b

ki pa je – kot da vse skupaj že ni dovolj pretresljivo – viden samo Clarynim očem. Tako Clary spozna skrivnostnega, arogantnega in angelsko lepega Jaca, ki se ji predstavi kot lovec senc. Skozi napet fantazijski roman spremljamo Claryino pustolovščino v svetu senc, angelov in demonov.

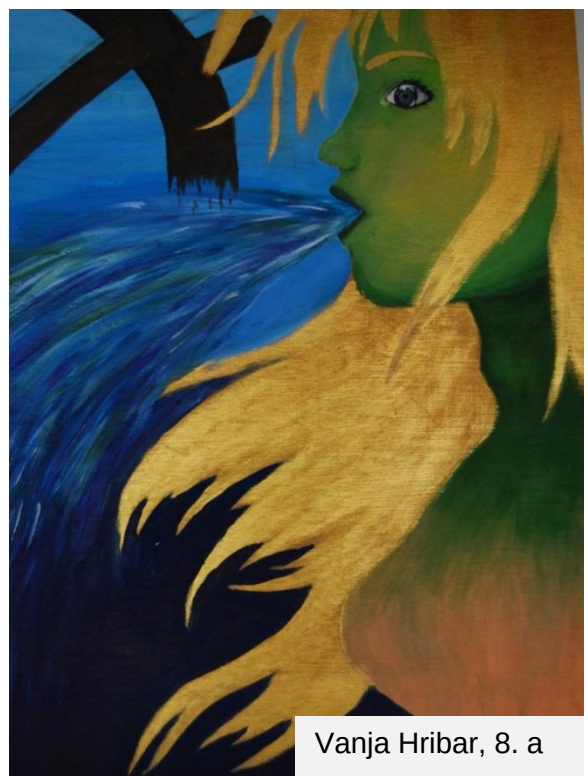
Zgodba je zanimiva in napeta do zadnje strani, vmes pa lahko zasledimo nekaj duhovitih trenutkov. Za tiste, ki iz realnosti radi zbežite v fantazijski svet, je ta knjiga kot naročena. Prijetno branje vam želim.

Nina Rozman, 8. a

Avtorica fotografije: Nuša Zajc, 3. a

Dodani fotografiji sta zmagovalni fotografiji na šolskem natečaju, ki je v šolski knjižnici potekala pod naslovom Ljudje, ki berejo.

Vanja Hribar, 8. a

OBISK ANDREJA ROZMANA ROZE

Andrej Rozman Roza je slovenski pesnik, pisatelj, dramatik in prevajalec. Najbolj znan je po svojih komičnih pesmih in pravljicah, piše pa predvsem za otroke in mladino. Uprizorjenih je bilo desetine njegovih del, ki so prisotna tudi v mnogih učbenikih, priročnikih in berilih. Ker so mnogim otrokom njegova dela blizu, smo se odločili, da ga letos povabimo na zaključek bralne značke za učence od 1. do 5. razreda. Obiskal nas je v petek, 24. aprila 2015, tretjo šolsko uro.

Gospod Rozman Roza je bil takšen, kot smo si ga predstavljali – sproščen, zabaven in pripravljen odgovoriti na prav vsako vprašanje učencev, celo tista neobičajna. Prireditve je popestril z recitiranjem nekaterih svojih pesmi (Vesela Marela, Strah, Vabilo na Gravžev dan, Lovska idr.), povedal pa je tudi nekaj besed o začetkih svojega pisanja. Med drugim smo lahko izvedeli, da je že pri osmih letih pisal vojaške pesmi,

kasneje ljubezenske sonete, v gimnaziji pa moderne pesmi, ki so bile marsikomu nerazumljive. Sedaj že štirideset let piše »razumljive« pesmi. Kot pravi sam, je svojo pesniško žilico najverjetneje podedoval po starem očetu in mami, saj sta oba pisala pesmi.

Ob koncu prireditve je sledila podelitev priznanj, naš gost pa je izžrebal nagrajence knjižnega kviza, ki je pretekle dni potekal v šolski knjižnici. Za zaključek so mu učenci zapeli pesem Žuželčji žur. Pred odhodom se nam je vsem zahvalil za prijetno presenečenje in nam zaželel vse najboljše v življenju. Nam bo njegov obisk zagotovo ostal v spominu, upam pa, da si bo tudi on zapomnil nas.

Med prireditvijo sem tudi sama uspela postaviti nekaj vprašanj našemu gostu.

Leta 1978 ste pustili študij slovenistike in s prijatelji ustanovili *Pocestno gledališče Pred razpadom*. Kaj Vas je privedlo do tega, ali ste bili že takrat trdno prepričani, da bo gledališče uspeh?

S prijatelji smo dobili idejo, da bi ustanovili gledališče, k čemur je pripomoglo tudi to, da sem bil len in se mi je takrat gledališče zdelo zanimivejše od študija.

Od kod črpate navdih za svoja dela?

Ta pri meni pride sam od sebe, nimam »škatlice« ali muze Primičeve Julije, kot jo je imel Prešeren.

Od kod vzdevek Roza?

V Sloveniji je okoli sedemdeset Andrejev Rozmanov, zato se je hitro zgodilo, da me je kdo zamenjal z drugim Andrejem Rozmanom. Ko sem še prevajal iz češčine, so plačilo, ki bi ga moral prejeti za opravljeno delo, poslali drugemu Andreju Rozmanu, ki je opravljal isto delo kot jaz. Takrat sem se odločil, da bom primku dodal še vzdevek Roza, da me ljudje ne bodo več zamenjevali.

Po končani prireditvi sem se odpravila še v 2. b, kjer sem učence vprašala, kaj jim je bilo najbolj všeč med prireditvijo. Spodaj so njihovi odgovori.

Jakob, Beno: Ko je žrebal.

Andreja: Ko je govoril pesmi.

Leja: Ko je povedal pesem o mleku.

Rok: Ko je povedal pesem o lovcu.

Rihard, Tjaša, Edis, Anej, Nejc: Ko smo mu zapeli pesem.

Jera: Ko je recitiral.

LAN: Pesem o Urški.

Nik: Ko je podelil nagrade.

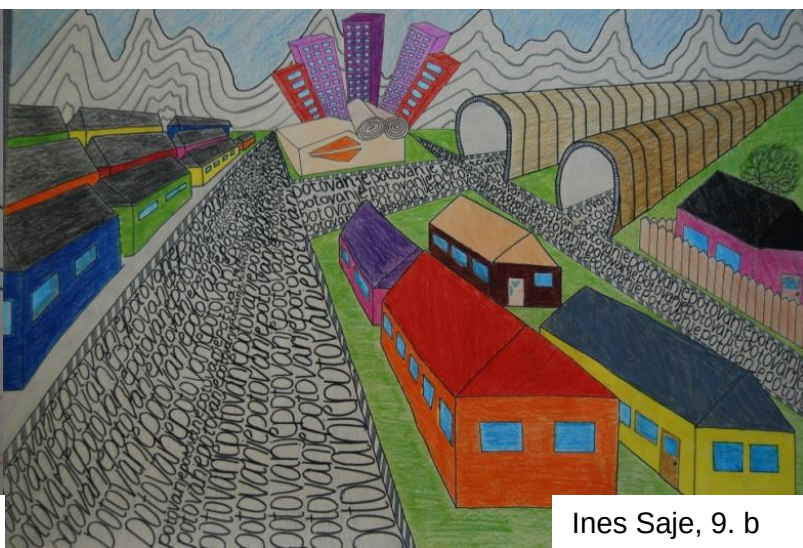
NUŠA: Ko je povedal rime.

URH: Ko sem šel po priznanja.

Nina Rozman, 8. a

Jure Barbo, 9. b

Ines Saje, 9. b

S KNJIGO VEDNO ZNOVA

Na prireditvi ob zaključku bralne značke v maju je učence od 6. do 9. razreda obiskal pisatelj Žiga X Gombač, ki je znan predvsem po mladinskem delu Jastrebov let in knjižni zbirki Živa iz muzeja. Da je tudi zelo zgovoren človek, je dokazal tako na sami prireditvi kot med intervjujem, ki je sledil po nastopu.

Ali ste kot otrok radi brali knjige?

Vsekakor sem rad in veliko bral, za kar so zaslužni starši, kajti doma smo imeli veliko polico številnih mladinskih romanov domačih in tujih avtorjev, po katerih sem rad posegal. Najraje sem bral takrat, ko ne bi smel: ko so starši že šli gledat televizijo, sem prižgal lučko v svoji sobi in na skrivaj bral do poznih večernih ur. Pobegnil sem v svoj svet, pogosto sem dobil odgovor na določeno vprašanje. Knjiga je bila zatočišče, ko sem imel kakšne težave, in dobra prijateljica ostaja še danes. Najraje sem bral knjigo Janeza Jalna Bobri, ki je nehoti nakazovala mojo nadaljnjo življenjsko pot. Še vedno rad berem. Še danes zjutraj sem bral, ko sem čakal sina, da se pripravi za šolo. Berem več knjig naenkrat. Tako da s knjigo vedno znova.

Ali ste kot najstnik razmišljali o tem, da boste pisali knjige?

Nikoli. Sem pa na določeni točki v sebi začutil, da je to največ, kar človek lahko doseže, na primer potopis, knjiga fotografij ali pa kakršna koli knjiga – neka velika vrednota, nekaj, kar lahko dosežeš v življenju in bo ostalo za teboj, kar te določa, te predstavlja. Res pa je, da je knjigo težko napisati. Nisem si mislil, da bom kdaj napisal knjigo, sem pa upal.

Katera je Vaša najljubša knjiga?

Danny, prvak sveta, od Roalda Dahla, ker ima lepo zgodbo in je humorna. Všeč mi je samo sporočilo in zdi se mi, da bi jo moral prebrati vsak oče. Knjigo sem večkrat prebral tudi otrokom in mi je zares všeč.

Katero delo, ki ste ga napisali, Vam je najbolj všeč?

Več je takih; vsaka knjiga, ki jo napišeš, je nekako tvoj otrok, in težko je potem izbrati tisto, ki izstopa. Med ljubše zagotovo uvrščam Jastrebov let, ki je bila moja prva knjiga, ki sem jo izdal in za katero je bilo tako ali drugače potrebno prehoditi res težko pot. Tudi slikanica Skrivnosti mladih levov, ki je prva slikanica, ki sem jo izdal in s katero sem potoval dolgo časa, ker je v nekaj stavkih povezana v dialogu z ilustracijami. Ultra blues je knjiga, ki bi ji lahko rekli avtobiografija, za katero si nikoli nisem mislil, da jo bom kdaj napisal. Užival sem tudi v pisanju stripov. Skratka, vsaka knjiga je zgodba zase in nekaj, na kar si ponosen.

Kdo so strožji kritiki Vaših del, otroci ali odrasli?

Ne morem natančno določiti, je pa res, da veliko bolj cenim otroško mnenje, za odrasle pa se včasih sploh ne zmenim, ker knjige niso pisane njim. Otroci so tisti, ki najbolj iskreno povejo, ali jim je knjiga všeč ali ne.

Bili ste že glasbeni novinar, koncertni organizator, glasbeni urednik, komentator ... V kateri vlogi ste se najboljše počutili? Po čem, po vašem mnenju, Vas ljudje najbolj poznajo, kaj Vas zaznamuje?

Odvisno, s kom se pogovarjam, nekateri me poznajo zaradi oddaje Gostilna išče šefa. Dostikrat mi kdo reče, od kod sem mu znan, pa se potem spomni. Nekaj ljudi me pozna po delu

na radiu ali pa v medijih, čedalje več pa kot pisatelja oz. po mojih knjigah, v katere tudi vlagam največ energije. Knjige imajo tako moč, da ko jih daš od sebe, je to trenutek, ki ostane. Pisatelji knjige jemljemo resneje in tudi knjige ostanejo za dlje časa, dosti dlje kot medijske zadeve. Knjiga posreduje zgodbo, ki te lahko spremlja vse življenje. Veliko ljudi me pozna tudi zaradi teka in knjige Ultra blues. S knjigo se pletejo nova spoznanja in srečanja z ljudmi, ki te bolj cenijo in spoštujejo, potem ko vedo, da si napisal knjigo. Imam kar nekaj vlog, ki jih živim, ljudje pa vse to čedalje bolj povezujejo. Najbolje pa se počutim v vlogi očeta in moža. Iz te vloge tudi izhajam. Res pa je, da so vse te vloge del mene, nekaj kar me izpolnjuje. Na vsako sem lahko ponosen in se mi ni treba nobene sramovati.

Kaj ste si iz sodelovanja v oddaji Gostilna išče šefa najbolj zapomnili?

Delo z ljudmi, ki opravljajo svoje delo na visoki ravni, brez zavijanja z očmi, predano, so navajeni trdo delati, da na koncu izdajo tako oddajo, ki mogoče izgleda površna ali »brezvezna«, a jaz vem, da so za tem ure in ure dela, predanosti. V takem šovu so ljudje del programa 24 ur na dan. Jaz pravzaprav nisem bil, saj sem prišel, posnel in odšel.

Če bi se lahko vrnili v preteklost, bi kaj spremenili? Vam je za katero odločitev žal?

Ne, čisto ničesar ne bi spremenil. Tako, kot je, je odlično. Upam, da bo tako še dolgo.

S katerim pisateljem bi želeli sodelovati?

Pisateljstvo je samoten poklic, tako da sodelovati s komer koli drugim, je težko. Ko pisatelj piše zgodbo, je v svojem svetu. Gre za način ustvarjanja, za katerega je dobro, če si sam. Vsaj meni to ustreza.

Ali imate kakšnega vzornika?

Pravzaprav ne. Verjamem, da vsak človek sodi sam po sebi in ima svoje dobre in slabe dni. Tako da mislim, da ni nikogar, nad katerim bi se navduševal. Večkrat so ti ljudje predstavljeni kot idoli, liki, ki nimajo slabih lastnosti, ampak ni ravno tako. Zelo pa cenim Vikija Grošlja, slovenskega alpinista, ki me je aktiviral, da lahko s svojim življenjem tudi preko gibanja in

premagovanja lastnih ovir narediš nekaj dobrega in zadostiš samemu sebi. S svojim pisateljskim opusom in kot človek, ki je stal na desetih od štirinajstih najvišjih vrhov sveta, je gotovo nek zgled in sama misel, da se bom z njim pogovarjal o tem, je vznemirjajoča. Njemu podobni ljudje so moji vzorniki, teh je pravzaprav kar nekaj vsak dan. Gre za ljudi, ki uspejo delati ter součinkovati s samim seboj in slediti samemu sebi.

Kaj oz. kdo Vam daje navdih za pisanje? Kako poteka pisanje neke zgodbe?

Navdih je življenje samo, vsak pogovor, vsako spoznanje, preizkušnja, ki si jo preživel in se te je dotaknila; ljudje, ki jih srečuješ te navdihnejo za zgodbo. Tisti, ki ustvarja, mora prejemati impulze iz okolice, ki jih potem obdeli na svoj način in jih izda na takšen ali drugačen način v skladu s svojim vrednostnim sistemom, realnimi odločitvami in tudi domišljijo. Navdiha imam ogromno, problem pa je pomanjkanje časa za pisanje in uresničevanje navdihov. Tudi s svojimi otroki sledim načinu pisanja. Na primer za knjigo Skrivnosti mladih levov me je navdihnil dogodek z mojim mlajšim sinom Linom. Seveda mi otrokove težave, zapleti dajejo navdih, da pišem pristno in razdajam sebe. Dajejo mi snov za pisanje in tudi moje razmišljanje, kako bi jim pomagal, jih usmerjal, in iz tega nastanejo tudi deli zgodb.

Kaj bi svetovali tistim mladim, ki pišejo?

Če je to stvar, ki jo imaš rad, da rad pišeš in veš, da je to to, potem se ne smeš bati zavrnitve. Treba je vztrajati in slediti zgodbi. Mlade pisatelje, pesnike dejansko potrebujemo, saj je mladih ustvarjalcev zelo malo. Pišite in poskusite čim manj kopirati druge avtorje in se ne preveč meniti za kritike drugih. Pišite svojo zgodbo.

Žiga Gombač je ob koncu prireditve podelil priznanja 13 zlatim bralcem – učencem, ki so uspešno opravili bralno značko v vseh 9 letih osnovne šole.

Nika Strajnar in Ana Žagar, 9. a

ZA LAČNE ŽELODOČKE

Pijana nevesta

SESTAVINE:

za biskvit:

- 3 jajca
- 9 žlic mleka
- 9 žlic olja
- 9 žlic sladkorja
- 9 žlic moka
- 4 žlice v čokolade v prahu
- 1 pecilni prašek

Vir: <http://reflektohr.si/2008/10/25/pijana-nevesta/>. Pridobljeno: 8. 6. 2015.

za navlažitev biskvita:

- 2 dl mleka
- 0,5 dl ruma

nadev:

- 1 l mleka + 2 vaniljeva pudinga + 4 žlice sladkorja
- stepena sladka smetana + 3 žlice sladkorja

POSTOPEK:

Stepemo jajca in sladkor, dodamo olje, čokolado v prahu in na koncu postopoma dodajamo moko s pecilnim praškom. Zmes vlijemo v namaščen pekač kvadratne oblike. V pečici pri 180 stopinjah pečemo približno 30 minut. Ko se biskvit ohladi, ga navlažimo z mlekom in rumom. Nato pripravimo vaniljev puding in ga vlijemo na biskvit. Ko se puding strdi, vse premažemo s stepeno sladko smetano. Pecivo ohladimo in postrežemo.

Anja Smerke, 9. a

LAHKIH NOG NAOKROG

Aprilsko morje nam je dalo novih moči

V sredo, 15. aprila 2015, smo se učenci 9. razreda odpravili v eno naših najlepših pokrajin, na Primorsko, da bi lepote morskega pridiha spoznali še v malo drugačni luči. Sveže aprilsko jutro nas je že zgodaj zjutraj prebudilo in nas napolnilo s pričakovanjem. Najprej smo se z avtobusom popeljali po Luki Koper, kjer nam je vodič, nekdanji delavec v luki, povedal nekaj informacij o samem delovanju in delu v Luki Koper.

Z avtobusom smo se nato nekaj minut peljali ob morju in prišli do Krajinskega parka Strunjan, kjer smo svoje možgančke aktivirali še v naravoslovno smer. Učitelji so nam napovedali dolg pohod, a

mi bi lahko ob opazovanju tako lepih naravnih znamenitosti hodili še vso večnost. Sprehajali smo se po znamenitem klifu, s katerega je prečudovit razgled na široko morje. V sklopu Krajinskega parka Strunjan smo se sprehodili še do solin, v katerih na naraven in tradicionalen način pridelujejo sol, ki jo je možno kupiti v vseh trgovinah po Sloveniji.

Najbolj smo se veselili odhoda v Piran in ga tudi dočakali. Tam smo se najprej okrepčali s pico, zrezki in ocvrtim krompirjem ali pa kar s čevapčiči, ki so še posebej dobri, če jih uživaš s prijatelji ob morju. Naše misli so odplavale v poletni čas in

nekateri se nismo mogli upreti dotiku morja in občutku, ko si ves moker. Utrujeni, a vseeno veseli, da smo lahko vdihnili aromo morja že v aprilu, smo se odpravili domov. Ko smo prišli v Mirno Peč, smo se poslovili ter odšli z željo, da bi kmalu spet videli morje in ga morda tudi občutili.

Nika Strajnar, 9. a

Sto let Soške fronte – obisk Kobarida

V ponedeljek, 20. aprila 2015, smo učenci 8. in 9. razreda odšli na ekskurzijo v Kobarid. Tisti dan se je za nekatere od nas začel v zgodnjih jutranjih urah, ki jih sicer na običajen šolski dan še prespimo, izpred šole smo se namreč odpravili že ob 6.45. Vožnja z avtobusom je potekala tako, kot potekajo naše običajne

vožnje z avtobusom – z zadnjih sedežev se je razlegala glasna glasba, večina nas je bilo zatopljenih v pogovor, za katerega po navadi ni bilo časa, nekateri pa so kljub hrupu, ki jih je obdajal, uspeli brati.

Po vijugasti cesti, polni ovinkov, smo po približno triurni vožnji prispeli v center Kobarida, kjer smo obiskali tamkajšnji muzej 1. svetovne vojne. Učenci 8. razreda smo si najprej ogledali sobo, v kateri nam je vodič predstavil kratko zgodovino Kobarida, vse od oglejskih patriarhov do

samostojne Slovenije. Nato se je naš obiska nadaljeval s poudarkom na stoletnici soške fronte. Veliko smo izvedeli o življenju vojakov na soški fronti in v zavetju oz. varnem območju. Seznanjeni smo bili tudi z grozotami vojne, ki so takrat prizadele mnoge ljudi, ne samo v Kobaridu, temveč po vsem vojnem območju.

Skupaj smo nato odšli še v zgornje nadstropje muzeja, kjer smo si ogledali razstavo orožja in Krnsko sobo, v kateri smo izvedeli zanimive podatke o položaju frontne črte, ki je potekala po gori Krn pri Kobaridu. Poslušali smo tudi izpoved italijanskega vojaka, ki

je v času vojne pisal družini. Po ogledu smo se odpravili na zaslužen kosilo, nato pa smo šli proti muzeju na prostem, ki stoji na hribu Kolovrat. Po strmi poti smo se povzpeli na vrh hriba, kjer še danes stojijo ohranjene kaverne, po katerih smo se tudi sami sprehodili in

za kratek čas podoživeli življenje na soški fronti. Po naporsem, a utrinkov polnem in zanimivem dnevu, smo se zadovoljni odpravili proti domu.

Nina Rozman, 8. a

Ekskurzija v Celovec

Učenci, ki obiskujemo izbirni predmet nemščina, se vsako šolsko leto v zaključnih mesecih pouka odpravimo na poučno ekskurzijo v eno od nemško govorečih držav. Letos smo se odpravili v Avstrijo, natančneje na avstrijsko Koroško, kjer smo obiskali mesto Celovec. Iz Mirne Peči smo odšli ob 5.30. Nato smo po avtocesti, mimo Jesenic, čez približno tri ure prečkali mejo in prispeli v Avstrijo. Med potjo so nam nekatere učenke predstavile še določene znamenitosti in zanimive podatke o mestu.

Naša prva postaja je bil sicer Planetarij, vendar smo prispeli nekoliko zgodaj, zato smo imeli čas za ogled Univerze v Celovcu. Univerzo obiskujejo dijaki in dijakinje iz Slovenije, Avstrije in Italije, zato se v

nemškem jeziku imenuje *Alpen – Adria Universität (Univerza Alpe – Adria)*. Ob 8.45 je sledil ogled Planetarija. Tam smo si ogledali predstavo z naslovom *To space and back*, ki je govorila o vesolju in sodobni tehnologiji. Potem

smo obiskali slovensko gimnazijo v Celovcu. Ravnateljica nas je prijazno sprejela in nam na kratko predstavila zgodovino šole. Šolo nam je tudi razkazala. Naša pot se je nadaljevala do gradu *Burg Hochosterwitz* (Grad Ostrova). Če smo se do takrat pretežno vozili, je bil to najverjetneje eden napornejših delov ekskurzije. Grad namreč stoji na 160 m visoki osamel apnenčasti vzpetini, do njega pa vodi strma pot, ki smo jo morali prehoditi, če smo želeli priti do cilja. Pot navzgor je bila res naporna, vendar smo se lahko na vrhu odpočili in si ogledali še grajski muzej. Naša

naslednja postaja je bil *Minimundus* – svet v malem. Kdo bi si mislil, da lahko v dveh urah prepotuješ cel svet. V *Minimundusu* je to mogoče, saj se v njem nahajajo pomanjšane različice največjih svetovnih znamenitosti, ki smo si jih z veseljem ogledali tudi mi. Med drugim smo lahko zasledili tudi slovenski blejski otok in NUK, manjkal pa ni niti Eifflov stolp. Vroče sončno vreme je seveda pripomoglo tudi k temu, da smo si po ogledu privoščili tudi sladoled. Iz *Minimundusa* smo se peš odpravili do Vrbskega jezera, ki bi mu lahko rekli tudi »Celovško morje«, saj ga predvsem v toplejših mesecih večina izkorišča za kopanje. Mi smo prišli še malo prezgodaj, saj je imela voda komaj 18 °C in je bila na žalost še prehladna za kopanje. Vseeno pa je bilo vreme ravno pravšnje za poležavanje na travi in krajši oddih. Ob 16.45 smo se z avtobusom odpeljali v center mesta, kjer smo si v kinu ogledali film *Kein Ort ohne dich* (slov. prevod

Najdaljša pot), ki je nekatere, predvsem dekleta, ganil do solz. Kino pa je bil hkrati tudi zadnja postaja na naši ekskurziji. Pot domov je minila hitreje in predvsem mirneje kot tista v Celovec, saj smo bili od celodnevne vožnje in hoje po soncu že vsi vidno utrujeni. V Mirno Peč smo prispeli ob 22.00.

Ekskurzijo si bom zapomnila predvsem po znamenitostih, ki smo si jih ogledali, in po lepem

vremenu, ki nas je spremljalo skozi ves dan, zagotovo pa je ta ekskurzija ena tistih, ki mi

bo za vedno ostala v lepem spominu.

Nina Rozman, 8. a

LONDON 2015

25. aprila 2015 se je 20 učencev v spremstvu 3 učiteljev odpravilo na izlet v London. Ob pol treh zjutraj smo se dobili pred šolo in se podali dogodivščinam naproti. Na letališče v Italiji smo prišli okrog osme ure zjutraj, naš let pa je bil ob desetih. Približno uro pred vzletom smo oddali prtljago, dobili letalske karte in opravili varnostni pregled. Vsi smo imeli srečo, da smo bili tako rečeno prioriteta, kar je pomenilo, da smo lahko samo pomahali ljudem, ki so še čakali v vrsti, in se pred njimi vkrcali na letalo. Na letalu smo poslušali varnostne napotke stevardes ter se poskušali čim bolj sprostiti in pripraviti na vzlet.

Let je trajal točno 1 uro in 43 minut in res velja, da sta najhujša vzlet in pristanek.

Ob prihodu in spremembi časovnega pasu smo se z avtobusom še približno eno uro peljali do Londona. Tam smo ugotovili, da postaja podzemne železnice, na kateri naj bi izstopili, ne deluje več, zato smo morali do naslednje. Učitelji so nam uredili Oyster Cards, to so kartice, s katerimi lahko koristiš podzemno železnico. Naše prvo srečanje s podzemno železnico pa je bila kar

zanimiva izkušnja, saj smo vsi z velikimi kovčki vstopili v vagone, polne ljudi. Učitelj pa nam je »pozabil« povedati, da se bomo tako peljali še nadaljnjih 20 minut, česar smo se vsi zelo razveselili (mežik, mežik). Učiteljica, ki je nosila največji kovček, se je žrtvovala in v vagon porinila našega najglasnejšega potnika, ona pa je ostala zunaj, a k sreči tam vlaki vozijo na minuto, tako da se nam je kmalu spet pridružila.

Ko smo prišli do našega hostla, za katerega sploh nismo prepričani, da je imel kaj zvezdic, smo se

namestili v sobe. Kmalu smo ugotovili, da se pogradi, če hočeš priti na zgornjo posteljo, ob tem lahko prevrnejo. Tako smo vzmetnico prestavili na tla. Pika na i pa je zagotovo bila plastenka, ki je držala naše okno odprto. Na naše veselje v hostlu nismo preživel veliko časa.

Po kratkem času v hostlu smo se odpravili na prvo dogodivščino, proti katedrali sv. Petra (St. Paul's Cathedral). Z dvigalom, iz katerega smo lahko opazovali, saj je bilo stekleno, smo se povzpeli na bližnjo stolpnico. Na vrhu le-te je potekala zabava, namenjena »visoki družbi«. Zabave smo se seveda zelo razveselili in z veseljem bi tam tudi ostali ter plesali z gosti, a smo bili na žalost premladi. Šli smo do razgledne točke, s katere se je videla katedrala. Posneli smo nekaj fotografij in kmalu zatem odšli. Odpravili smo se naprej proti majavemu mostu (Millenium Bridge). Posneli smo skupinsko fotografijo in naredili prvi zastoj od mnogih.

Pot smo nadaljevali proti galeriji Tate Modern. Tam smo dobili uro prostega časa, ki smo jo lahko izkoristili, kakor smo hoteli. Lahko smo odšli na ogled nekaterih brezplačnih razstav ali pa smo se sprehodili po trgovinicah, polnih spominkov.

Med potjo do naše naslednje točke, ki je bila London Eye, smo se ustavili pri uličnem nastopaču. Ta je povabil »prostovoljca« Žana, naj se mu pridruži pri njegovi točki, ostali pa smo ga glasno spodbujali. Nastopač je bil zelo zabaven. Ni bil zanimiv samo njegov izgovor Žanovega imena, ampak tudi, kako ga je ukanil. Za seboj je namreč vrgel kepo papirja, kar smo mi videli, Žan pa je mislil, da je papir res odčaral. Potem je šel

med nas, gledalce, in rekel, naj vsi navijamo, ploskamo ter se smejimo. Prišli so novi gledalci, ki jim ni bilo nič jasno, saj na odru ni bilo nikogar.

Bližala se je ura naše vožnje z London Eye. Dobili smo karte in nestrpno čakali v vrsti. Vsi smo šli v eno izmed kabin in vožnja se je začela. Kolo počasi (v pol ure) naredi en obhod. Lahko smo opazovali lepote Londona in poslušali Katjo, ki nam je predstavila London Eye. Postajalo je vse temneje in lepo so se videle mestne luči. Potem smo se odpravili nazaj proti hostlu.

Naslednji dan smo se zbudili ob sedmih, pojedli zajtrk (butter and toast) in odhiteli proti gondoli (Emirates Air Line), ki pelje čez reko Tames. Učitelji so spet preizkušali naš strah pred višino. Ta vožnja je trajala le 10 minut. Potem smo odšli do dvorane. Tam smo se ustavili na jutranji kavi in pot nadaljevali proti Greenwichu. Povzpeli smo se na hrib, s katerega je bil lep razgled, in se poskušali v različnih poskusih v Greenwich Observatory. Ugotovili smo, da učiteljica Tatjana, Bojan in Rene ne bi preživeli potovanja v veselje zaradi nepravilne izbire pripomočkov (oh, kakšna škoda). Ogledali smo si tudi Greenwich market, fantje pa so se seveda zapodili v bližnji McDonald's.

Ustavili smo se še v bližnjem muzeju, saj smo imeli dovolj časa do vožnje z ladjico. Med tem časom sva kupili posebne bombončke (Jelly Beans). To so bomboni, pri katerih je pol bombonov slabih okusov, pol pa dobrih, a nikoli ne veš, katerega boš dobil, saj sta po dva okusa – slab in dober iste barve (oranžen je npr. breskev in bruhanje, rjava npr. čokolada in pasja

hrana itd. – okusi so zelo izraziti). Učitelja Kramarja sva prepričali, da se z nama igra igrice. Seveda mu nisva povedali, za kakšno igrice gre. Izbral je barvo, vsak je vzel en bombonček in ga na tri, dve, ena dal v usta. Midve sva nepričakovano dobili dober okus – hruško, on pa je dobil »malo slabši okus«. Seveda se ga je zelo razveselil (ha ha). To igrice sva se potem igrali še z ostalimi na ladjici, ki nas je popeljala po reki Tames. Izrazi na njihovih obrazih so bili neprecenljivi.

Z ladjice sta se videli dve veliki znamenitosti Londona – Tower Bridge in Big Ben, ki je del Houses of Parliament. To sta bili naši naslednji postaji. Tam smo naredili še en zastoj, saj smo vsi veselo delali »selfije«, potem pa še skupinske fotografije. Šli smo tudi mimo cerkve Westminster Abbey.

Odšli smo do Trafalgar Square, kjer smo se najpogumnejši povzpeli na ogromne leve po pobudi učitelja Kramarja, ki nam je rekel, da kdor ni bil na levu, ni bil v Londonu. Nekateri smo to vzeli resno in še zdaj verjamemo v to. Hoteli smo na Oxford Street in Hamleys, a smo se odločili, da gremo raje v galerijo (National Gallery) in gremo tja raje naslednji dan. V galeriji so bile razstavljene zanimive slike. Pred galerijo so bili tudi različni nastopajoči. Nekateri so se delali, da lebdijo, za katere smo vedeli njihovo ukano, a nam je niso dovolili razkriti. Videli pa smo tudi DJ Grandpa, ki je imel na tleh narisane velik krog (dance floor). Mene (Petro) je hotel Žan na vsak način spraviti v ta krog. Neuspešno sem se branila (ha ha). Sva pa vsaj vadila disko ples za valet, ča ča ča pa nama je delal večje preglavice.

Na srečo se je skladba končala in sva lahko odhitela iz kroga (never again).

Učiteljica je seveda to objavila na spletni strani, kjer sva dobila okoli 1500 ogledov. Hvala, učiteljica Tatjana (mežik, mežik). Večerjali smo v kitajski restavraciji.

Odpravili smo se v hostel in se pripravili na spanje, a seveda še nismo zaspali. Dekleta smo se pogovarjala še dolgo v noč, a vse vsebine pogovorov seveda ne smeva izdati.

Prebudili smo se v novo jutro. Na sporedu je bilo veliko hoje. Naš prvi postanek je bil Covent Garden, kjer smo imeli nekaj prostega časa, da smo lahko občudovali lepote parka. Nato smo se odpravili proti Buckinghamski palači. Tam smo nekaj časa čakali na stražarje, ki so kasneje zamenjali položaje. Bilo je veliko gneče, zato smo se morali potruditi, da smo lahko videli preko množice ljudi. Po koncu smo se odpravili naprej do velike trgovine z igračami Hamleys. Tam smo si lahko ogledali različne vrste zanimivih igračk. Nekaj jih je določene tudi kupilo, a smo na žalost kasneje ugotovili, da nobena ne deluje ravno najbolje. Potem smo odšli do muzeja (History Museum), kjer smo si lahko ogledali ogromno različnih vrst živali, okostij ipd. Midve pa sva videli tudi Klemna Slakonjo, a sva bili presramežljivi, da bi pristopili k njemu.

Prišel je tudi trenutek, ki smo se ga vsa dekleta še najbolj veselila. Končno smo se odpravili na Oxford Street, ulico s stotimi trgovinami. Razdelili smo se v skupine po najmanj štiri in imeli slabi dve uri prostega časa. Bilo je stresno, a zabavno. Midve sva se tudi izgubili v Forever 21, saj je ena njihova trgovina tam tako velika kot tri naše skupaj, plus ima več nadstropij. Prišlo je tudi do

nesporazuma z drugo polovico naše skupine (Sašo in Žan), saj sva za 15 minut zamudili na dogovorjeno mesto (še zmeraj nisva plačali za sladoled).

Nato smo se napotili proti stadionu Wembley, ki smo ga videli samo od zunaj. Komur pa Oxford Street ni bil dovolj (torej nama), se je lahko sprehodil še po bližnjem Outletu. Spet sva zamudili, tokrat pa krivda ni bila najina, ampak smo z učiteljico Tatjano in nekaj drugimi učenci po stavbi iskali Starbucks, ki smo ga tudi našli. Po tem zanimivem dnevu smo odšli nazaj v hostel in kmalu zaspali.

Zadnji dan smo spakirali in nadaljevali z dogodivščinami. Najprej smo se odpravili proti parku. Videli smo fantovsko šolo, kjer so ravno imeli športno vzgojo. Dekleta smo jih občudovali, fantje pa so kritizirali njihove sklece. Peljali smo

se tudi z dvonadstropnim rdečim avtobusom, ki nas je popeljal do še enega nakupovalnega središča Harrods. Ugotovili smo, da so tam cene zelo visoke, saj so bile tam »dizajner« trgovine

(Gucci, Chanel, Dior ...). Midve sva čez cesto našli »normalne« trgovine, ki jih drugi niso opazili, kjer sva izkoristili tudi zadnjo možnost za nakupovanje.

Šli smo nazaj v hostel po prtljago, s tubo smo se odpeljali do vlaka, od tam pa naravnost proti letališču. Tam smo spet šli čez varnostni pregled, označili prtljago itd. Takrat še nismo vedeli, da nas čaka prava pustolovščina. Do zaprtja letalskih vrat smo imeli le še 10 minut, kar se nam je zdelo več kot dovolj. Nismo pa vedeli, da je do tam dolga pot, ki smo jo pretekli mimo trgovin in ljudi, ki so se začudeno ozirali za nami. Ko smo že mislili, da smo na cilju, smo ugotovili, da moramo še na nekajminutno vožnjo z vlakom do letala. Učitelja sta pri tem poskušala ostati mirna, a pogledi na uro so bili vse pogostejši. Ko smo izstopili iz vlaka, smo iskali številko naših vrat in si oddahnili, ko smo videli, da so jih šele odprli, čeprav je bila ura že čez predviden čas zapiranja.

London in Buckingham Palace

V ponedeljek, 27. aprila 2015, smo se udeleženci izleta v Londonu udeležili in na lastne oči videli, kako poteka vsakdanja menjava straže pred palačo Elizabete II. Meni osebno je bila to ena najboljših izkušenj v Londonu, saj sem vedno želel videti zunanost omenjene palače in njene

Eni srečneži smo zopet bili tako rečeno prioriteta in smo kar mimo vrste prišli do letala, drugi pa so morali čakati. Let nazaj je tako kot let tja potekal mirno in brez zapletov, nekaj nas je zaspalo, nekaj (Bojan) pa tudi ne.

Pristali smo v Italiji in se z avtobusom odpeljali nazaj proti Sloveniji. Tako se je naša dogodivščina tudi končala. Izkušnja je bila res edinstvena. Ves čas smo se zabavali in smejali, še posebej, ker smo bili drug drugemu dobra družba. Veseli sva, da sva se tega izleta udeležili, saj si ga bova za vedno zapomnili.

Amadeja Hren in Petra Hrastar, 9. b

čudne stražarje. Sama izvedba menjave straže je bila na nek način čudna, saj sem si menjavo predstavljal na resnejši način in ne kot na način parade ali festivala. Sam izlet v London mi je bil zelo všeč in upam, da bodo učenci tudi v prihodnosti imeli možnost, da se udeležijo takega izleta.

Sašo Brudar, 9. a

TRK 2015 – TABOR RAZISKOVANJA IN KREATIVNOSTI V VERŽEJU

Petek, 29. 5. 2015

Učenci 8. in 9. razreda, ki smo med letošnjim šolskim letom pri različnih dejavnostih izkazali svoje znanje, prizadevnost in pripravljenost za

sodelovanje, smo se odpravili na tabor raziskovanja in kreativnosti v Veržej. Z avtobusom smo se še pred koncem pouka, ob 12.30, odpravili na pot. Navdušenja seveda nismo mogli skriti, saj smo komaj čakali, da bomo prispeli na cilj in začeli raziskovati okolico, ki nam je bila še

neznana. Pred prihodom smo si ogledali še tovarno strešne kritine Tondach, kjer nas je prijazno sprejela ena od

zaposlenih in nam izčrpno predstavila njihovo proizvodnjo. Gospod, ki je v podjetju zaposlen že kar nekaj časa, nam je podrobneje predstavil postopek pridobivanja glin in njihove izdelke. Pred odhodom smo prejeli še simbolični darili, majhen glinen strešnik in obesek. Seveda pa tabor v Pomurju ne bi bil popoln brez ogleda mlina na Muri, kjer smo spoznali tudi gospoda Marka, ki nam je kasneje tudi razkazal naše začasno prebivališče Zavod Marianum Veržej.

Ob prihodu v tabor smo se sicer že nekoliko utrujeni od vročine in vožnje razdelili v sobe in se v njih tudi namestili.

Sledila je večerja, po njej pa ogled prostorov tamkajšnjega rokodelskega centra in krajši

večerni pohod. Po vrnitvi v zavod smo nekateri utrujeni zavili naravnost v sobe, drugi z nekoliko več energije pa so še kakšno uro preživel v igralnici,

kjer so igrali biljard, namizni tenis itd. Tako se je zaključil naš prvi dan.

Sobota, 30. 5. 2015

Sobota, dan, ki ga mnogi izkoristimo za daljše poležavanje v posteljah, se je na taboru začel že ob 7.00. Po jutranjem prebujanju je sledil skupni zajtrk v jedilnici, nato pa smo se odpravili v bližnjo lončarsko delavnico, kjer nas je sprejela gospa

Urška, nasmejana lončarka, in nam v uvodu pokazala tehnike dela z glino, ročno in na lončarskem vretenu. Sedli

smo za mize, v roke vzeli lončarsko orodje, predvsem pa smo pri delu uporabljali svoje roke, izpod katerih so v nekaj urah nastali čudoviti izdelki. Medtem ko smo eni med prsti pridno gnetli glino, so se tisti spretnejši preizkusili v oblikovanju glinenih posod na lončarskem vretenu. Tudi tisti so bili, sicer z malo več potrpežljivosti, uspešni in so lahko na koncu ponosno opazovali svoj nastali produkt.

Po dopoldanskem »packanju« je sledilo kosilo, potem pa nekaj prostega časa pred

popoldanskim delom v delavnicah. Delavnic, v katere smo bili

razporejeni, je bilo šest: geografska, športna, ustvarjalna, delavnica nemščine, delavnica o prleškem

narečju in naravoslovna delavnica. V vsaki delavnici smo se učenci skupaj z

mentorji posvetili določeni temi, ki smo jo v dveh dneh poskušali čim bolj raziskati. Prehitro se je izteklo še eno popoldne in že je nastopil večer. Po večerji smo odšli na igrišče, kjer smo igrali nogomet, košarko in odbojko. Po večerni rekreaciji so nekateri odšli v sobe, drugi pa smo se zbrali v dvorani, kjer smo prepevali ob zvokih kitare. Pozno zvečer so naše petje prekinile učiteljice, ki so nas prišle »poslat v postelje«. Sobotno druženje se je tako končalo, pred nami pa je bil še en dan tabora.

Nedelja, 31. 5. 2015

Nedelja je bil zadnji dan našega bivanja v Veržaju, zato smo ga izkoristili, kolikor smo ga lahko. Prebudili smo se v nekoliko turobnejše jutro, kar pa za nas ni bila nobena ovira. Po zajtrku smo se razdelili v skupine za obisk čebelarskega muzeja. Nekateri so se do tja odločili kolesariti, spet drugi smo se raje peljali s kombijem, oboji pa smo imeli nekaj težav z orientacijo, saj tamkajšnjih krajev nismo najbolje poznali. Na koncu smo le prišli pred muzej, okoli katerega se je razprostiral travnik s številnimi rožami.

Čebelarica nam je na kratko predstavila namen in zgodovino muzeja in nam povedala zanimive podatke o življenju čebel v panjih. Vsak je izdelal svojo svečo iz čebeljega satja, poskusili smo tudi tri vrste medu ter medenjake.

Preostali čas v dopoldnevu smo zopet preživeli v posameznih delavnicah. Pri kosilu smo se še posebej zahvalili kuharicam za odlično pripravljeno hrano in pijačo, ki sta nama bili ves čas na voljo. Sledilo je pripravljajanje na odhod domov – pakiranje prtljage in pospravljanje sob,

še zadnji sprehod med drevesi na dvorišču, še zadnja igra biljarda. Ob dveh smo se polni vtisov odpravili proti domu.

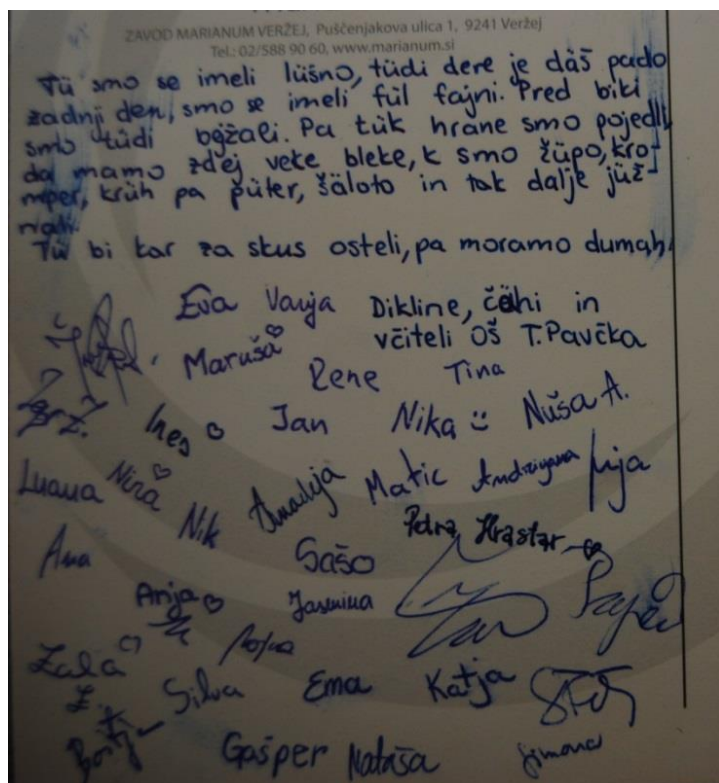
Tako kot pot v Veržaj, je imela tudi pot iz njega vmesno postojanko – ogled Oljarne Sušec. Tam smo izvedeli vse o pridelavi olja, poskusili smo tudi domač ržen kruh, bučno olje in poseben »sir«, ki nastane ob pridelavi olja. Po obisku oljarne pa smo se zares odpravili proti domu (ustavili smo se le še za odmor na stranišče); večina z bistveno manj energije, kot smo jo imeli pri vožnji proti Prlekiji, s slušalkami v ušesih in nekoliko zaspanih pogledov. Ure so minevale in

trajali veliko dlje.

ob 17.50 smo bili v Mirni Peči, kjer so nas pred šolo že čakali starši. Tabor se je hitro iztekel, zagotovo pa bodo naši spomini nanj

Nina Rozman, 8. a

Potekal je še zadnji dan tabora. Ko smo se zjutraj zbudili, smo ugotovili, da bomo čez nekaj ur že morali oditi. Najprej smo se uredili in odšli na okusen zajtrk. Nato pa smo se pripravili za delavnice in spakirali vso našo »opremo«. Odšli smo vsak na svojo delavnico, ki je potekala do 12.00, potem smo odšli k zelo staremu čebelnjaku oz. nekakšnemu čebelarskemu muzeju. Vodička nam je razkazala čebelnjak, na koncu smo izdelali tudi sveče. Za piko na i so nam pripravili še pogostitev, kjer smo poskusili cvetlični, akacijev in med oljne repice ter medenjake. Odšli smo še na kosilo in si v oljarni ogledali proizvodnjo, ki pa sicer danes ne obratuje več pogosto. Proti koncu smo lahko še poskusili domače bučno olje. S to točko se je zaključil naš tabor. Odpravili smo se le še na avtobus in se odpeljali v Mirno Peč. Na taboru sem uživala in upam, da bom odšla še na kakšen tabor, podoben temu.

Tina Makše, 8. a

V soboto zgodaj zjutraj smo bili že vsi pokonci ter se veselili dneva, ki nas je čakal. Ob 8.00 smo odšli na zajtrk, nato pa smo se pripravili na odhod na delavnico, kjer smo delali izdelke iz gline. Najprej nam je učiteljica pokazala, kako se lotimo dela, nato pa smo začeli ustvarjati sami. Večina nas je delala izdelke z modelčki, malo pogumnejši pa so svoje sposobnosti preizkusili tudi na vretenu, kjer so izdelali najrazličnejše posodice. Z delavnico smo zaključili ob 12.00 ter se odpravili na kosilo. Ponovno so nas kuharice presenetile z odlično pripravljeno hrano. Po kosilu smo imeli nekaj prostega časa, nato pa smo v skupinah odšli vsak na svojo delavnico. Na delavnici o prleškem narečju je bilo zelo zabavno. Učenke smo spoznavale prleško govorico oz. se učile njihovih besed. Ob spoznavanju le-teh smo se iz srca nasmejale, nekaj pa smo si jih tudi zapomnile. Po končani delavnici smo odšli na večerjo, potem pa smo odšli ven ter si čas krajšali z igranjem raznih iger. Nato smo se vrnili v sobe ter odšli spat.

Jasmina Saje, 8. a

Na taboru v Veržaju sem se zelo zabavala. Kraj je zelo lep in ima zanimive običaje oz. navade, kot na primer lončarstvo in prleški naglas. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo pri delavnici o prleškem narečju poslušale narečne pesmi ter iskale besede v prleško-slovenskem narečju. Zanimivo je bilo tudi, ko smo iz gline izdelovali posode in druge izdelke.

Anja Vizlar, 8. a

V Veržaju smo se v geografski delavnici nadvse zabavali. Kolesarili smo do Ščavnice, ene najbolj umazanih rek v Sloveniji, in tam opravili meritve. Drug dan pa smo se s kolesom odpravili čez Muro. Spoznali smo gospodarstvo v Pomurju in si ogledali čebelarški muzej. Tudi delo z glino je bilo ustvarjalno in sproščujoče. Zagotovo se v Veržaj z veseljem še vrnem.

Ana Žagar, 9. a

Zadnji konec tedna v maju smo nekateri učenci odpotovali na tabor. Vsak učenec je bogatil svoje znanje na določenem področju. Jaz sem to storila pri nemščini. V prvem sklopu te delavnice smo odšli v Avstrijo, kjer smo se pogovarjali z Avstrijci in jih spraševali za pot. To mi je bilo še posebej všeč, saj smo se razdelili v 2 skupini (8. in 9. razred) in seveda je zmagal 8. razred. Naslednji dan pa smo se v učilnici igrali razne igre, pri čemer smo se zelo zabavali in seveda veliko novega naučili.

Teja Šuštaršič, 8. a

Misli na neskončno ravnino so nas popeljale v prelepo Prlekijo. 30 učencev je prišlo z enakim namenom, da bi obogatili svoje znanje. Udeležila sem se naravoslovne delavnice, kjer smo opazovali lepote reke Mure in njene okolice. Bilo je lepo, ko smo tisti dve uri preživeli v družbi neokrnjene narave. Poslušali smo šumenje reke in petje ptic. Ta tabor se mi je vtisnil globoko v spomin, saj je bil to moj zadnji tabor v tej šoli.

Nika Strajnar, 9. a

Letos sem skupaj s svojimi sošolci obiskala tabor, na katerem so bile različne delavnice. Jaz sem bila vključena v ustvarjalno delavnico, kjer mi je bilo zelo lepo, saj smo iz materialov, ki bi jih drugače doma vrgla v smeti, naredili nekaj neverjetno lepih posod, šalov ter torbic. V tej delavnici mi je bilo všeč, saj smo se v njej zelo zabavali ter naredili nekaj koristnih stvari. Zelo pa mi je bilo všeč tudi na lončarski delavnici, kjer smo vsi ustvarjali glinene okraske ter posode. Mislim, da so bile vse delavnice zelo dobre, saj smo bili vsi na taboru zelo navdušeni, ker smo izkusili nekaj novega.

Maruša Rajšel, 9. b

V DOLINO TIHO – TABOR HARMONIKARJEV

skupini sta nato odšli v Slugovo jamo. Ko so se vrnili, smo se pripravili na prižig kresa. Pred peko nad ognjem smo se igrali nekaj zabavnih iger. Vsi utrujeni in lačni smo spekli hrenovke in krompir. Po večerji smo zaplesali ob spremljavi harmonike. Sledila sta počitek in izmenjava vtisov.

Naslednji dan smo se zbudili spočiti in polni pričakovanj. Po zajtrku smo se pretegnili z igrami z žogo. Sledile so delavnice na domačiji. Po kosilu pa smo se intenzivno pripravljali na koncert. Koncert, ki so ga izvedli vsi udeleženci tabora, je pritegnil veliko obiskovalcev. Ob koncu tabora smo bili veseli zaradi novih znanj, a tudi žalostni, ker se razhajamo. Tolažili pa smo se z mislijo, da se drugo leto spet srečamo.

Jure Barbo, 9. b

Luana Ovnik, 8. a

V soboto, 27. 9. 2014, in nedeljo, 28. 9. 2014, je na Malem Kalu v Mirni Peči potekal prvi tabor mladih harmonikarjev V dolino tiho, ki se ga je udeležilo 17 osnovnošolskih harmonikarjev. Dogodek so organizirali učenci turističnega krožka s pomočjo učiteljev, lokalnih društev in občine. Delavnice pod vodstvom mentorjev Sandija Ravbarja, Tonija Sotoška in Matija Slaka so potekale v kraški jami, na Golobinjeku, v Zijalu. Zbrali smo nekaj vtisov, ki jih predstavljamo v nadaljevanju.

Vsi smo čakali ta dan, ko bodo na naš tabor prišli mladi harmonikarji. Polni pričakovanj smo z odprtim srcem sprejeli obiskovalce. Že na začetku smo se dobro ujeli. Razkazali smo jim prostor, kjer bodo prebivali naslednja dva dneva. Ko so se namestili, smo imeli kratek kulturni program. Učenke so zapele himno tabora na melodijo Slakove pesmi V dolino tiho. Kasneje so imeli udeleženci preizkus, na podlagi katerega so bili razvrščeni v dve skupini. Sledilo je kosilo: okusna enolončnica, štruklji in jabolčni zavitek. Obe

Nedelja, 28. 9. 2014

Dragi dnevnik!

Na Malem Kalu se je že v zgodnjih nedeljskih jutranjih urah pelo in igralo. Ob mojem prihodu so udeleženci, še utrujeni od mrzle noči, ki so jo preživeli na podu, mežikali v sonce. Nekateri so si pridno umivali zobe, drugi pa pomivali umazano posodo, na kateri so bili še vidni ostanki obilnega zajtrka.

Po jutranjem prebujanju smo se mimo naše lesene harmonike in košatega oreha, pod katerim stoji Slakov

spomenik, odpravili na krajši sprehod po vasi do kmetije družine Kos, ki smo jo hoteli presenetiti z jutranjo podoknico, himno tabora V dolino tiho, vendar se nam je presenečenje ponesrečilo, saj nas je ob prihodu pozdravil le živahen psiček. Čeprav nam je podoknica spodletela, smo se z dvignjeno glavo in pesmijo, ki nas je spremljala vso pot, vrnili na naše prizorišče. V zgodnjih popoldanskih urah so se začele priprave na kosilo. Dekleta so gospe Dragici pridno pomagale lupiti krompir ter si delo krajšale s pripovedovanjem šal in vsakdanjih prigod. Nekaj pred enajsto uro je na tabor prispela tudi gospa Ivanka Slak.

Vse dopoldne so na Slakovi domačiji odzvanjali zvoki diatoničnih harmonik, ki so prihajali izpod spretnih prstov naših harmonikarjev. Ti so že pridno vadili za zaključni nastop. Poleg samega dogajanja je bila pestra tudi okolica tabora. Na travniku pri domačiji so bili še vidni ostanki kresa, ki so ga udeleženci postavili prejšnji dan. Na zunanji strani hiše, v kateri so udeleženci preživeli noč, je visela himna tabora, pred njo pa sedem panojev, na katerih so bili prilepljeni plakati o znamenitostih Mirne Peči (Slugova jama, Šentjurje, Globodol ...), ki so jih izdelali učenci naše šole. Pred prostorom za druženje je stal velik lesen sod, na katerem je bila knjiga vtisov. Vanjo so lahko udeleženci, mentorji ter ostali obiskovalci zapisali svoje vtise in mnenja o taboru. V samem prostoru za druženje pa je bila postavljena razstava o vsem dobro poznanem Mirnopečanu Lojzetu Slaku. Fotografije so prikazovale njegovo življenje in delo v ansamblu, predvsem pa njega kot veliko legendo slovenske narodno-zabavne glasbe.

Dogajanje je postalo živahnejše in veselo, ob veselih zvokih harmonike nas je pozdravilo sonce. Na travniku ob domačiji so se fantje in dekleta podili za žogo in igrali ragbi. V prostor s hrano so zahajali lačni udeleženci ter se mastili s piškoti in pecivom. Seveda je vse potekalo pod budnim očesom gospodarja Marjana.

Sledilo je kosilo, pri katerem so se nam pridružili tudi sorodniki Lojzeta Slaka, po njem pa skoraj dveurno pomivanje posode, potem pa lenarjenje v senci ob zvokih harmonike. Čez približno eno uro petja in igranja smo se na podu, kjer so udeleženci preživeli noč, zbrali in zapeli našo himno V dolino tiho ter poslušali harmonikarje, ki so vadili pesmi za zaključni koncert.

In res, po dolgem čakanju smo že vsi nestrpno sedeli na klopeh, ki si bile postavljene na odru. Program se je začel. Najprej se je predstavila rumena skupina pod vodstvom mentorja Tonija Sotoška, nato pa še modra skupina pod vodstvom mentorjev Matija Slaka in Sandija Ravbarja. Poleg udeležencev tabora so na prireditvi nastopili tudi člani Društva harmonikarjev Mirna Peč, med katerimi je bil tudi Lojzetov brat Matija Slak. Po nastopih vseh nastopajočih sta župan in ravnatelj razdelila udeležencem tabora priznanja, posameznikom pa simbolična darila v zahvalo pri izvedbi tabora. S tem je bil prvi tabor harmonikarjev tudi uradno končan. Utihnili so zvoki harmonik in smeh otrok, ki ga v času tega dogodka na Malem Kalu ni manjkalo. Naša dolina je spet postala tiha. No, vsaj za nekaj časa.

Nina Rozman, 8. a

Vtisi gostitelja Marjana Barbota

Kaj Vam pomeni, da se tabor izvaja na Vaši domačiji?

En lep dogodek. Vesel sem, da ste se odločili za to.

Ali lahko delite z nami kakšen spomin z Lojzetom Slakom?

Spomnim se, kako mi je kdaj kaj pokazal na harmoniki pa kako smo snemali film.

Bi po vsem težkem delu in naporu ponovili tabor?

Da.

Pogovor s Tonijem Sotoškom

Kako je bilo delati z mladimi harmonikarji?

Zelo lepo, jaz bi na splošno ta dogodek, idejo zelo pozdravil, ker gre za kraj, iz katerega izhaja Slakova glasba. Zelo mi je bilo všeč, da smo spoznali te vaše lepe kraje v bližnji okolici in da se na lepih naravnih točkah igra in izvaja te delavnice. Idejo pozdravljam in mislim, da morate v tej smeri tudi nadaljevati.

Katera je bila prva Lojzetova skladba, ki ste se jo naučili?

Od tega je že zelo dolgo, vendar mislim, da je bila to kar V dolini tihi.

Imate kakšno sporočilo, ki ga želite posredovati mladim glasbenikom?

Gospoda Slaka sem tudi osebno zelo dobro poznal in mislim, da je bil kot glasbenik in kot človek zgled vsem. Menim, da je lahko tem mladim glasbenikom zgled in naj tako nadaljujejo še naprej.

Katere pesmi Lojzeta Slaka znaš zaigrati?

Gašper: Ne prižigaj luči,
Ta sosedov Francelj,
Meni ni za bogatijo, V
dolini tihi, Po dekle.

Anej: V dolini tihi,
Čebelar, Veseli
kletar ...

Ines: V dolini tihi,
Čebelar, Po dekle.

Nejc R.: Do
zdaj ne znam še
nobene.

Jan: Na maškaradi, Ej,
skušnjave, Moj avto, V dolini
tihi, Ta sosedov Francelj, Po
dekle pa še katera bi se našla.

Tim: Poštarja, Šmentano
dekle, Čebelar, V dolini
tihi, Pod to goro zeleno.

Nejc B.: Deželica sonca
in grozdja, Glas
harmonike, Ta sosedov
Francelj, Poštar in še
nekaj drugih.

Luka: Čebelar, V
dolini tihi.

Maks: Po dekle, Štirje
fantje špilajo, Ta
sosodov Francelj.

Aljaž: V dolini tihi, Moj
avto, Ta sosedov
Francelj, Čebelar, Kadar
srečam te, Sinko, ne
sprašuj.

Nastja: V dolini tihi, Čebelar,
Na večer.

Vesna: V dolini tihi,
Čebelar.

Nejc K.: Potepuh, V
dolini tihi, Poštar.

Žan: V dolini tihi,
Čebelar, Po dekle.

Lan: V dolini tihi,
Čebelar.

Katere pesmi Lojzeta Slaka bi se rad naučil zaigrati na harmoniko?

Nejc B.: Ej, skušnjave.

Ines, Tim: Glas harmonike

Vesna: Na večer.

Luka: Na maškaradi

Nejc R., Maks: V dolini tihi

Katera pesem je tvoja najljubša?

Nejc B. : Deželica sonca in grozdja.

Tim: V dolini tihi.

Ines: Glas harmonike.

Žan: Čebelar.

Nastja: Na večer.

Anej: Veseli kletar.

Jan: Ta sosedov Francelj.

Maks: Najljubše nimam, vseč so mi vse.

Nejc K.: Vse so mi vseč.

Aljaž: Moj avto.

Nejc R.: V dolini tihi.

Gašper: Ne prižigaj luči.

Katera delavnica ti je bila najbolj všeč in zakaj?

Vesna, Aljaž: Golobinjek, ker smo tam veliko igrali v vinogradu in je bila naša zadnja postaja; smo zaigrali veliko tistih pesmi, ki sem jih že znal.

Nastja, Gašper, Nejc K., Tim, Jan, Nejc R., Žan, Lan, Maks, Nejc B., Matej, Anej, Luka: Slugova jama, ker smo šli v jamo; šli smo s pomočjo vrvi; sedeli smo na »gajbah«; veliko smo igrali in zelo dobro se je slišal glas harmonike zaradi odmevanja; prvič sem igral v jami; ker smo se bolje spoznali, se pogovarjali; videl sem kapnike; ni bilo mrzlo, lahko sem šel noter kar s kratkimi rokavi; veliko smo se naučili.

Jure Barbo, 9. b

Ines : Zijalo, ker smo bili že vsi zelo naučeni s prejšnjih delavnic, bil je zadnji »špil«, hodili smo okoli Zijala in imeli veliko prostega časa.

Vtise so zbrale: Amadeja Hren, Nuša Avguštinčič in Petra Hrastar, 9. b

ŠPORTNI DOSEŽKI UČENCEV OŠ TONETA PAVČKA V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

Področno ekipno prvenstvo v atletiki (23. 9. 2015)

3. mesto: Nik Dragan, 9. a – skok v višino (starejši dečki)
4. mesto: Kaja Rajšel, 7. a – tek na 300 m (starejše deklice)
8. mesto: Sašo Brudar, 9. a – tek na 300 m (starejši dečki)
8. mesto: Ana Žagar, 9. a – suvanje krogle (starejše deklice)
8. mesto: Lucija Žagar, 8. b – tek na 1000 m (starejše deklice)
8. mesto: Matic Saje, 9. a – tek na 60 m (starejši dečki)
Ženska štafeta 4 x 100 m v postavi Nuša Avguštinčič, Pija Jakša, Kaja Rajšel in Zala Zupan je osvojila 9. mesto. V skupnem seštevku so bili fantje 7. na Dolenjskem, dekleta pa 11.

V soboto, 27. 9. 2014, je v Mirni Peči potekala **kolesarska dirka** za pokal mlajših kategorij. V kategoriji osnovnošolcev so na občinskem prvenstvu nastopili tudi učenci naše šole. Pri starejših dečkih je zmagal Matic Zupan pred Luko Rozmanom in Kristjanom Brajerjem. Pri mlajših dečkih je zmagal Žan Horvat, drugi je bil Žiga Saje in tretji Žan Kramžar. Nastopila so tudi dekleta. Zmagala je Julia Verhovc pred Lino Ilar. Tretja je bila Anja Cegnar.

Uspeh košarkarjev OŠ Toneta Pavčka na državnem tekmovanju

Starejši dečki OŠ Toneta Pavčka so v letošnjem šolskem letu zelo uspešno nastopali na košarkarskih tekmovanjih.

V soboto, 29. 11. 2014, so na področnem tekmovanju osvojili 2. mesto in se uvrstili na državno tekmovanje 49. Košarkarski Superšolar.

V četrtek, 22. 1. 2015, so nastopili na turnirju v OŠ Dobravlje pri Ajdovščini. Prvi dve ekipi sta se uvrstili na polfinalni turnir. Na prvi tekmi so z 58 : 43 zanesljivo premagali vrstnike iz OŠ Dušana Bordona iz Semelede.

Na drugi tekmi so igrali proti domačinom, ki so bili nekoliko premočni in so zmagali s 40 : 34. Učenci OŠ Toneta Pavčka so osvojili 2. mesto in se uvrstili na polfinalni turnir, ki je 24. 2. 2015 potekal v Krškem. Tam so v prvi tekmi s 50 : 36 zanesljivo premagali OŠ Artiče, v drugi tekmi pa je bila z 62 : 46 premočna domača ekipa iz OŠ Jurija Dalmatina, ki se je edina uvrstila v nadaljnje tekmovanje (Krčani so na koncu osvojili 3. mesto v državi, mi pa smo lahko ponosni, da smo se z eno najboljših šolskih ekip v državi kosali povsem enakovredno).

Uvrstitev na polfinalni turnir in skupna uvrstitev na 8.–15. mesto v državi je doslej največji košarkarski uspeh OŠ Toneta Pavčka (ali prej OŠ Mirna Peč) v kategoriji starejših dečkov.

Našo šolo so na tekmovanju zastopali naslednji učenci: Rene Matoh, Sašo Brudar, Domen Matoh, David Matoh, Jure Barbo, Žan Papež, Gašper Krevs, Sebastjan Saje, Jure Rozman, Andraž Cesar, Matic Koračin in kapetan Nik Dragan.

Področno tekmovanje v nogometu za mlajše dečke

Na izbirni tekmi za nastop na področnem tekmovanju so naši mlajši dečki zanesljivo s 3 : 0 premagali OŠ Dolenjske Toplice. Področno tekmovanje je bilo 10. 3. 2015, v Črnomlju. Igrali so dve tekmi. Učenci iz OŠ Metlika so jih premagali z 1 : 0, njihovi vrstniki iz OŠ Šentrupert pa s 5 : 1. V vrstah nasprotnikov so bili številni trenirani nogometaši, zato je za mirnopaške učenke velik uspeh že nastop na področnem tekmovanju.

Odlični rezultati učencev naše šole na področnem posamičnem tekmovanju v atletiki

V četrtek, 28. 5. 2015, je bilo na stadionu Portoal v Novem mestu področno tekmovanje osnovnih šol v atletiki. Na tekmovanju so se odlično odrezali tudi učenci OŠ Toneta Pavčka. Tako je Kaja Rajšel iz 7. a zmagala v teku na 60 m pri mlajših deklicah.

Le desetinka sekunde je do medalje zmanjkala Alenu Erpetu iz 7. a. V teku na 60 m je v kategoriji mlajših dečkov osvojil 4. mesto. V istem teku se je odlično odrezal tudi Kristijan Resnik iz 6. r. in osvojil 6. mesto.

Še 8 naših učencev se je uvrstilo med najboljših 10. Matic Koračin iz 9. b je osvojil 7. mesto v skoku v daljino pri starejših dečkih. 8. mesta so osvojili Nik Dragan (9. a) v skoku v višino pri starejših dečkih, Lucija Žagar (8. r.) v teku na 1000 m pri starejših deklicah, Rene Matoh (9. b) v teku na 60 m pri starejših dečkih. Deveti so bili Luana Ovnik (8. a) v skoku v daljino pri starejših deklicah, Sašo Brudar (9. a) v teku na 300 m pri starejših dečkih in Petra Hrastar (9. a) v teku na 1000 m pri starejših deklicah. 10. mesto je osvojil Tim Krevs (7. a) v skoku v daljino pri mlajših dečkih.

Omenjena Kaja Rajšel in Alen Erpe sta nastopila tudi na državnem prvenstvu za osnovne šole v atletiki v Kopru.

Novomeški tek

V ponedeljek, 13. 4. 2015, je kar 7 štafet OŠ Toneta Pavčka nastopilo na novomeškem teku. Kristijan Resnik, Žan Retar in Alen Erpe so zmagali v kategoriji mlajših dečkov. Zelo dobri so bili tudi najmlajši dečki, ki so v postavi Samo Brudar, David Dragan in Anej Rajšel osvojili 4. mesto. Mlajše učenke so osvojile 6. mesto.

Šah

Na področnem ekipnem osnovnošolskem šahovskem prvenstvu je ekipa v postavi osmošolk Maje Kernc, Pije Jakša, Silve Opara ter Eme Parkelj dosegla odlično 2. mesto.

Na področnem posamičnem prvenstvu v šahu za osnovne šole pa je Silva Opara dosegla odlično 3. mesto.

Robert Dragan

KOŠARKAR NAJ BO!

Nik Dragan, učenec 9. razreda, je eden najaktivnejših učencev v naši šoli. V svojih mlajših letih je treniral tenis, že nekaj let pa se posveča košarki, kjer je zelo uspešen. To dokazujejo tudi njegovi dosežki na tem področju. Z njim smo opravili intervju, da bi izvedeli, kako je videti natrpan urnik uspešnega devetošolca.

Kaj te je odvrnilo od igranja tenisa?

Sprva sem igral pri Teniškem klubu Krka Otočec. Najprej je bilo vse v redu, potem pa se igralci med seboj niso marali. Ugotovil sem tudi, da je tenis zelo drag šport. Kasneje sem šel k Teniškemu klubu Portovald, kjer sem imel češkega trenerja, ki me je velikokrat narobe razumel in sem večkrat po nepotrebnem dobil kazen. Tenis me na koncu ni več zanimal in počasi sem začel treninge opuščati. Preprosto mi ni bilo več zanimivo.

Kje si našel navdih za košarko?

Pri učitelju, sosedu Slavku Seničarju, ki poučuje šport v OŠ Grm. Tam se je vse skupaj tudi začelo. On je bil moj mentor prvih 6 mesecev moje košarkarske poti.

Kdo te na tvoji poti najbolj spodbuja?

Najbolj me spodbuja družina, ki me spremlja na tekmi, kar mi veliko pomeni. Dovolj je že, da so ob meni.

Kako usklajuješ natrpan urnik v šoli in športu?

V prvih letih svoje kariere sem urnik lažje usklajeval, saj sem imel treninge šele ob petih popoldne. Zdaj pa jih imam že ob štirih popoldne, po treningih pa sledi delo za šolo in tako je moj vsakdanjik bolj obremenjen.

Vir: KZS

Ali si že kdaj pomislil, da enostavno ne moreš slediti vsem obveznostim? Si pomislil, da bi odnehal?

Ne, nikoli. Košarka mi pomeni veselje, igro, prosti čas in druženje. Košarko imam rad in tako mi ni težko malo potrpeti.

Ali imaš kakšne zadržke oz. omejitve glede hrane?

Ne, jem vse. Prehrani pa zadnje čase dodajam tudi naravne proteine. Ne maram kuhane zelenjave. Ne pijem alkohola. Ob posebnih priložnostih si privoščim tudi sladke, gazirane pijače. Na treningih pijem napitke za energijo.

Kateri svoj dosežek najbolj ceniš?

Z ekipo smo bili trikrat državni prvaki, enkrat pa smo bili drugi, kar odraža, da smo dobra ekipa. Udeležil sem se tudi košarkarskega tedna, kjer sem igral z leto starejšimi košarkarji, in to mi je dalo nov zagon.

Kaj je tvoj najvišji cilj? Zakaj?

Letos bi rad prišel na evropsko kadetsko prvenstvo do 16 let, ki bo potekalo avgusta 2015 v Bolgariji. Najvišji cilj pa je vedno najvišji – želim priti v NBA, najboljšo košarkaško zvezo na svetu. Vse bom vložil v to, da ta cilj uresničim.

Kaj je bilo najtežje doseči?

Prebiti se v ekipo in doseči spoštovanje starejših s timsko igro in znanjem, a vedno so me dobro sprejeli.

Kdo je tvoj vzornik? Zakaj?

Kobe Bryant. Najprej sem slišal zanj in o njem izvedel le najboljše. Velikokrat je bil prvak NBA, veliko je vložil v ekipo, osvojil je mnogo posamičnih in tudi ekipnih nagrad.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnost tvoje športne kariere? Bi igral v tujini?

Postal bi poklicni košarkar. Košarka mi pomeni vse, veliko je odvisno tudi od tega, kaj še prinese prihodnost. Če bom res dober, mi ni problem zapustiti rodni kraj, sploh pa če bom igral košarko. Najprej bi rad končal šolanje, če že prej uspem kot košarkar, bom šolo končal kasneje. Seveda se mi zdi, da je izobrazba pomembna. Po karieri pa bi rad postal trener košarke ali učitelj športa. Moj cilj je postati profesionalni košarkar.

Kaj svetuješ vrstnikom, ki imajo željo postati vrhunski športniki?

Najprej je želja, potem pa so za teboj še starši, ki te spodbujajo. Sam pa moraš biti zagnan ter vztrajati in delati. Trdo delo prinese uspeh. Četudi se zdi težko, moraš vztrajati.

Osebna izkaznica

Česa se najbolj bojiš? Višine, teme, poškodb v športu.

Najboljši film: Gospodar prstanov, Hobbit, Avatar.

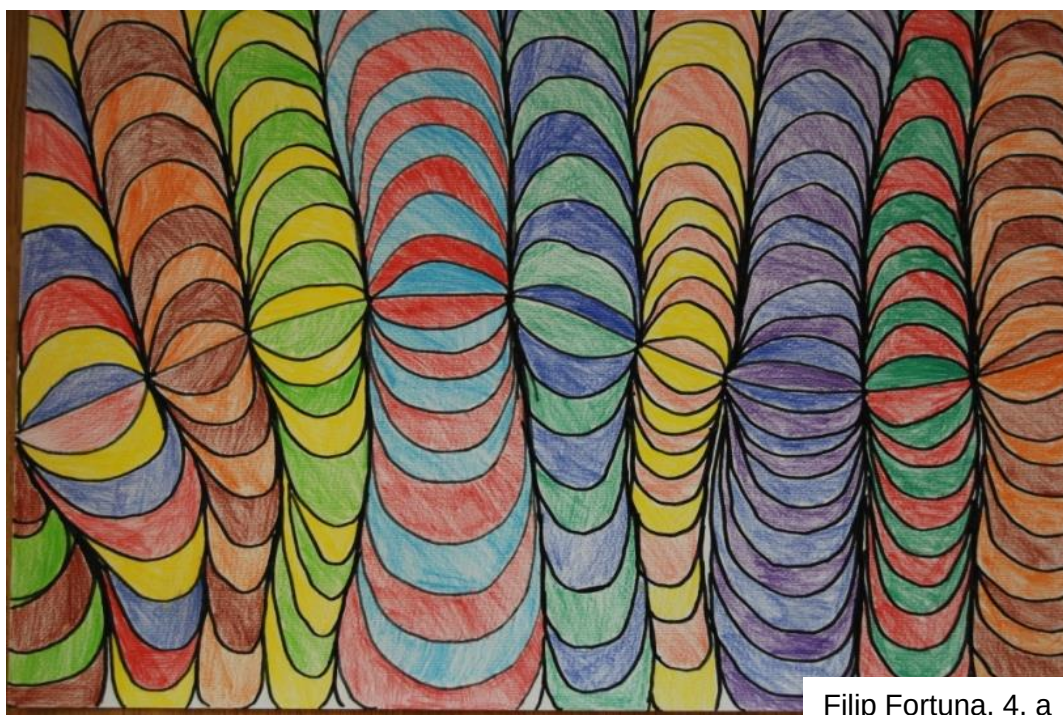
Glasbeni izvajalec: Eminem.

Vzornik: Kobe Bryant.

Najljubša hrana: makaronovo meso iz Bologne.

Prosti čas: Igram se z bratci, s prijatelji peljemo psa na sprehod, pomagam staršem, babici, dedku.

Nika Strajnar in Ana Žagar, 9. a

Filip Fortuna, 4. a

V SVETU RIM IN DOMIŠLJIJE

BELA

Bela ni bela,
barva je bela.
Bela ni barva,
kuža je Bela.
Bela je črna in bela,
ves dan spi,
se na poštarja jezi
ter gloda kosti.

Tia Lužar, 2. a

POLETI

Poleti gremo na morje,
gremo na morje.
Tam plavamo, plavamo
in sonce nas greje.

Živa Bobnar, 2. a

OVČKA

Ovčka skače, skače po trati
in nagajivo se smeje.
Ovčka, ovčka,
tukaj si, tukaj si.

Živa Bobnar, 2. a

VILINSKI PLES

Iz dvoran prihajajo čarobni zvoki
in tam migajo z boki.

Uganite, kaj je ta zvok,
ki ga slišimo daleč naokrog.

Pojdite v jamo Vilenico,
ki je v Lokvi na Krasu,
tam vilinci igrajo na basu in kontrabasu.

Vile pa se vrtijo,
hihitajo in smejijo,
vilinci jih prosijo za ples
in zdaj gre Zares!

ANA

Ime mi je Ana,
sem včasih pregnana.
Se rada učim,
še raje smejim.
Če žalostna sem,
se v sobo zaprem,
a kmalu ven pridem vesela.

Ana Kernc, 2. a

Jera Parkež, 2. b (za literarni natečaj Mlada vilenica)

ZABVILJAM (Zabava vil v jami)

Jama je temna in rjava,
v Vilenici je zabava.

Na zabavi plešejo in se smeji,
se igrajo in se veselijo.

Jama je zdaj temna kot noč,
vsi gredo proč
in vam zaželim lahko noč.

Nina Rajšelj, 2. b (za literarni natečaj Mlada vilenica)

Bilo je nekoč ...

Nekoč so si ljudje pomagali. Danes si ljudje nič ne pomagajo. Le kaj se bi zgodilo, če ne bi nekoč prijazna čarovnica priklicala prijaznosti? Tedaj so ljudje postali prijazni in so skrbeli za živali. Tudi na tak način, da jim živali pomagajo na primer pri mlinarstvu. Čarovnica je začarala, da so živali in ljudje prijatelji. Skupaj pridelujejo hrano in varujejo eden drugega. Na svetu bi vsak dan potrebovali dobre čarovnice.

Matic Cegnar, 3. a

Nekoč je bila mala gosenica,
rada je pojedla čisto vse.
Ko v bubico se je zavila,
je trdno zaspala.
In ko se je prebudila,
vzletela ven so ji krila.
To naša mala metuljčica je.
Bila je dobrega srca,
vse živali so jo vzljubile
in v družbo povabile.

Maja Berk, 3. a

Nekoč je bilo vedno tako,
otroci so peli, se starši igrali.
In vsi so se imeli strašno radi.
Vsi so se lepo imeli,
si iz lesa igrače naredili.
Zvečer ob topli peči so se gregli
in si zgodbe govorili.

Nuša Zajc, 3. a

Nekoč so se otroci igrali
in se smejali.
Nekoč bolj skromno je bilo,
danes ni tako.

Marko Samec, 3. a

Nekoč je bilo vse drugače.
Imeli so raztrgane hlače.
Peli so si pesmice
in igrali ristanč se.
Pripovedovali so si pravljice
in občudovali mravljice.

Jure Bobnar, 3. a

Bilo je nekoč davno tega,
ko prišla je vojska,
strašna vojska,
da te trebuh je bolel.
Ha! Vam povem,
kakšna vojska,
vojska piškotov je bila;
da če preveč si jih pojedel,
te trebuh je bolel.

Nika Krevs, 3. a

STUDENEC

Voda bistra k nam priteče
čez skalovja in gorovja,
na svoji poti se očisti,
da je pitna in kristalna.

Mimo skal in pod nasipi,
svojo strugo vtira si,
mimo travnikov, med polji,
tiho mimo nas hiti.

Ob deževju se napolni,
sonce kdaj ga izsuši,
pozimi ga spet sneg napolni,
da studenec spet živi.

V hladni vodi živijo ribe,
plavajo sem in tja.
Bistra voda jim je domek,
ki ga vsakdo rad ima.

Iza Kavšček, 5. a

RIŠEM SLIKO

Vzamem papir, čopič, paletu,
rišem si sliko, v barve odeto,
pisane barve pa v črno in belo,
žalostno, a hkrati veselo.

Rišem si sonce, naslikam oblake,
mračne poglede, mirne korake,
pesem veselo, srečo zbledelo,
pisano cvetje, čarobno poletje.

Pa poti, krive in ravne,
in dneve, puste, zabavne.
Slikam in rišem,
sliko narišem.

Tako, pa je naša slika končana,
s sovraštvom, veseljem in s kančkom
žalosti obdana.
Že veste, o čem govorim?
Ne, ne govorim o trpljenju,
pač pa rišem sliko, sliko o življenju.

Tia Globokar, 6. a

LASJE

V vetru valovijo,
na soncu se bleščijo.
Pod fenom se sušijo,
pod vodo se sprostijo.

Lepšajo našo glavo,
lepo imajo postavo.
Pozimi so pod kapo,
poleti pa pod palmo.

Matej Cesar, 6. a

NOGE

Noge me nesejo, kamor želim,
zaradi njih šole ne zamudim.
To delajo prav vsak dan,
zato jih nočem dati stran.

V petek utrujene so zelo,
saj me vedno povsod neso.
Zvečer zelo rade zaspijo
in se spočite novega dne veselijo.

Včasih me vodijo tudi v nesrečo,
kljub temu da jaz želim si le srečo.
Sreča me čaka vedno doma,
četudi je to na koncu sveta.

Zala Bobnar, 6. a

PREPIR

Tam na sredi gozdne jase,
tam se živali zbirajo,
nekdo opazuje jih s terase,
kako drug drugega »živcirajo«.

Medved pravi, kje je med,
jaz grem raj' na sladoled.
Lisica, kje kokoš tiči,
v kokošnjaku,
kje drugod lahko b'la bi?

Zajec pravi, kje je koren,
vsi prerekajo se s tem,
noben pomislil ni na to,
zakaj se kregajo.

Volk ustavi ta prepir,
vsi otrpnejo za hip
in noben
ne upa se nadaljevati s tem,
ker počil je lonc in vsega je konec.

Špela Koračin, 6. a

DOMOVINA

Živim v deželi,
kjer je veliko vasic, mest in goric.
Hribov ne manjka, polj in gora,
vasice so majhne, mnogo jih je,
za hribi, gorami skrivajo se.
Morje široko veselje nam da.
Polja obdelana od pridnih rok,
tukaj že dolgo živi naš rod.

V mestih starih je mnogo hiš,
ulic in tržnic, kjer vse dobiš.
Veljakov je dosti, bati se ni,
da našemu rodu se ne godi.

Vse te lepote naše domovine,
vse te ljudi naše krvi,
najdeš v domovini,
kjer živiš tudi ti.

Pavlina Gorenc, 8. b

MOJA DOMOVINA IN STUĐENEC

Domovina, kjer domujem jaz,
dolina, kjer sonce obseva nas,
moja ljubezen, moj svet,
si le ti, slovenska vas.

Vsak dan opazujem studenec,
vidim ga, slišim ga,
občudujem ga v vsej njegovi lepoti.

A, čas mineva ...
Odhajam stran,
studenec ta pogrešam.
Vsi spomini bodo nekoč izginili,
a, ostala bo misel nanj,
na moj studenec.

Tina Makše, 8. a *(nagrajena pesem na
natečaju Moja rodna domovina)*

DOMOVINA

Domovina moja si, Slovenija,
ki raste in raste do neba,
Zemljo si nam ustvarila
in ptice poklicala.

V Sloveniji nastal je Triglav
in čebele priletele ste,
nam med dale
in ostale tukaj le.
K nam prišla je človeška ribica,
v našo jamo in
jo poimenovala
Postojnska jama.

Ampak naš rod se širi,
kakor gre,
le naša ljuba domovina
ostane tam, kjer je.

Tjaša Kebelj, 8. b

DOM

Dolgi travniki in polja
in še daljša obzorja.
Gore, morja in vasi,
za vse to moje srce živi.

Vendar, kaj sploh je moj dom?
Je to hiša, v kateri živim,
postelja, v kateri spim?
Je to grad, v katerem se v sanjah igram,
ali napor, ki spremlja me vsak dan?

Pa, saj vem!
Moj dom je tam,
kjer se učim,
kjer spoznavam ljudi,
kjer počenjam vse vrste stvari.
Tam, kjer sem srečna,
kjer imam družino in prijatelje,
tam, kjer vse dni lepo mi je.

In če nekoč se izgubim
v svetu neznanih ljudi,
verjamem, da srce me bo vodilo
tja, nazaj, v domačo vas,
kjer poznam vsak tihi glas,
ki mi pravi, da sem tu doma,
da se pot tu začne in tudi konča.

Maja Kernc, 8. b

STUDENCI

Hotela sem izvedeti,
kaj več besed še o studencu,
sprašujem se, kdo hotel bi povedati vse to,
meni, nebogljenu otroku.

Vprašala sem kar dedka,
popeljal me je daleč stran,
na nek neznani kraj,
ki včasih je pomenil pravi raj.

Hodila sva in hodila,
prepešala mnogo sva vasi,
moj obraz je bil kot jasnina,
ki na soncu se blešči.

Končno sva prispela,
na kraj, kjer studenec s'pod skale se vali,
na bližnji hlod sva se usedela
in s pogledom se ujela.

Dedek pričel je z govorjenjem,
kako včasih je bilo,
njegovo telo prekrilo je drhtenje,
ko razlagal je,
kako še vedno ptice lepo pojo.

Povedal je:

»Tu smo se zbirali včasih,
posebno še dekleta,
po končani sveti maši,
vse do poznega večera.

Hodile z velikimi vrči so po vodo
in prale tu perilo,
časa za druženje na pretek bilo je,
ko cunje zlagale so na sušilo.

Tudi mladen'či sem radi smo hodili,
predvsem mladenke opazovat,
ko smehljajoč v vodi so noge si zmočile.

Studenci ljudi so povezovali,
ki prihajali iz različnih so svetov,
v spomine njihove mladosti so me popeljali,
ko še mogočnih tam ni bilo mostov.

Čofotali so po vodi,
in bili so res veseli,
cenili drobne so stvari,
pa tudi manj skrbi so tam imeli.

Zakaj ni danes več tako?
Zakaj ne zbiramo se ob studencih?
Kaj nam res ni več mar za to,
kako živeli pred nami predniki so naši?

Andriyana Muhič, 8. a (*nagrajena pesem na
natečaju Moja rodna domovina*)

Lina Ilar, 6. a

Pavlina Gorenc, 8. b

OGENJ NI IGRAČA

Ogenj ni igrača,
z njim igrati se ne spleča.
Saj če kaj narobe narediš,
veliko škode povzročiš.

Včasih je ogenj v redu stvar.
Daje nam toploto in svetlobo.
Vendar ko postane nam malo mar,
lahko spremeni se v veliko tegobo.

Njegovi plameni zavzamejo vse,
nič mar jim ni, kaj to je.
Lahko je gozd, hiša ali grad,
takrat ga nima nobeden rad.

Takrat povzroča žalost vsem;
živalim, rastlinam in ljudem.
Saj jim uničuje domove:
stavbe, polja in gozdove.

Ko se to zgodi,
takrat ne čakajo vsi.
Saj gasilci in reševalci prihitijo
in požara se lotijo.

Svoje življenje na kocko dajo,
da drugim življenje rešijo.
Pogumni so, zato brez besed
stopijo v ta nevaren svet.

Za srečo drugih se potijo,
na koncu pa se tudi veselijo.
Ker vedo, da so dobro delo naredili
in nekaj življenj rešili.

Zato še enkrat jim recimo hvala,
čeprav zaslužijo si mnogo več!
Naj bo ta beseda mala
njim v ponos, nam pa ne odveč.

Maja Kernc, 8. b (za literarni natečaj Ministrstva za obrambo)

OBLAK ŽELJA

Sedim na oblaku želja,
z zaprtimi očmi
srečam le dobre ljudi.

Ne slišim besed,
ne vidim dejanj.
Slišim le njihov dih,
in kako odmeva njih korak.

Srce mi začne hitreje biti,
odprem oči
in pred mano si ti.

Neža Kastelic, 9. a (1. mesto na natečaju Rima raja)

ZVEZDNO NEBO

Ko pogledam v nebo,
vidim zvezdno srebro.
V njem je kovano,
vse spoštovano.
Sreča opoteča,
ljubezen svetleča
in upanje pravo
ne le za zabavo,
za boljše življenje,
ne le za pesmi cvetenje.

Ines Rupnik, 9. b

SVET

Povsod po svetu
je dvanajst mesecev v letu.
A ponekod v daljavi ni kot v slavi.
Tam kaplja vode je zlato, so sanje
beli kruh. In edino kar se lesketa,
je solza biserna. A svet postaja
gluh in vedno bolj in
bolj sluh.

Ines Rupnik, 9. b

PISANJE

Povsem preprosto pesem pišem,
prosto pisanje probleme privleče,
pomislim, posedem, papir popišem,
pesmi pa prave potem prepisem.

Ines Rupnik, 9. b

LJUBEZEN

Ljubezen je čustvo, ki ni nikoli
puščalo. Ljubezen
pomaga ljubiti in
koga ima zmeraj parirati.
Ljubezen je iskrena in ni nikoli
lena, včasih
pa bog tudi
samospev
zapel.

Katja Šuštaršič, 9. b

LJUBEZEN

Le kaj je ljubezen?
To je vendar bolezen.
Ko pogledaš v oči,
v njih kupid sedi
in to je **LJUBEZEN**.
Ni večje ljubezni
kot sva jaz
in seveda
tudi ti.

Ines Rupnik, 9. b

ŠOLSKA

Od osmih do pol ene,
od osmih do pol ene,
so šolske klopi razvedrene
in učitelji zagrenjeni.

Od pol ene do osmih
se vsak učitelj na nas dere,
mi pa delamo z vso silo
do pol ene od osmih.

Od osmih do pol ene
vsi učenci puhamo od bolečine,
od osmih do pol ene
učenci pridobimo ocene.

Ob pol enih
so šolske klopi zapuščene
in učenci razveseljeni,
ob pol enih.

Sašo Brudar, 9. a

ŠOLSKA

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh
so jutra zaspana,
so obvestila prebrana,
od sedmih do treh
sedimo v klopih,
v zvezke pišemo,
si po rokah rišemo.
Od sedmih do treh
že vsi smo naveličani,
v nič več prepričani,
od sedmih do treh,
od sedmih do treh.

Pol treh, pol treh
oznanja nam smeh!
Iskrice so nam v očeh,
do štirih iskric, iskric v očeh.
Od sedmih do treh
sedimo v klopih,
do štirih od treh
iskrice, iskric v očeh.

Pa smo nalogo kje izgubili,
ali smo jo samo pozabili?

Poglej v torbo,
ni je bilo,
dokler je ne prepišem,
pred očmi mi bo.

Pa enkrat sem jo naredila.
O, kako sem se potrudila,
o, da bi vsaj petko dobila.
Od sedmih do treh, do treh od sedmih.

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh
sedimo v klopih,
do štirih od treh
iskrice, iskric v očeh ...

Nuša Avguštinčič, 9. b

Poustvarjanje na Gregorčičevo pesem Soči

Pesnik nagovarja reko Sočo, kako lepa je med planinami, kakšen je njen tok ter kako je čista in glasna. Govori ji, da rad gleda v zelenomodre valove, kako glasno šumlja, kako čvrsto, krepko skaklja, ko sredi gora še pot ima. Sprašuje jo, zakaj jo živa radost mine, ko pridere na ravnine, kaj trudno leze in počasi, zakaj so njeni glasovi tožni. Potem jo opozarja, da teče tik grobov slovenskega domovja, da bo prišla vojna in da bo veliko žrtev. Naroča ji, naj naraste in z valovi zalije sovražnike.

Urban Rezelj, 9. b

SEM/RES BISTRA HČI PLANIN?

Sred' gora lepoto pijem,
ko mim' planote vijem.
Lesk zrcali se v mojih očeh,
veter žvižga v mojih laseh.
Gledam nate, sonce zlato,
v zameno delam te bogato.
Strmo divjam in skale božam,
veselo pojem sestram rožam.
Ali sem res t'ko krasna,
ko vsak se spomni name?
Ali sem še vedno jasna,
ko bolečina me vname?

Ana Žagar in Nika Strajnar, 9. a

S. I. M. O. N. U.

Simon, prav si imel,
strašen boj se je vnel.
Kako lahko to vedel si,
lahko bi bila brez skrbi.
Ko vojaki so prišli,
so se topli do krvi.
Strašni, grozni so bili,
takih svet še videl ni.
Na strani Slovencev sem bila,
a nihče ni premagal tega zla.
Italijane sem poplavela,
stran s slovenske meje sem jih spravila.
Veliko mrtvih je bilo,
ker streljali so se zelo.
Nisem bila več čista in lepa,
čez bojišče tekla sem kot slepa.
Naši vojaki tako borili so se,
da Avstro-Ogrska zmagala je.
Moj tok je bil ponovno živ,
čiste vode si je pridobil.

Katja Šuštaršič in Zala Zupan, 9. b

Jure Barbo, 9. b

Pozdravljena, reka Soča.
Pozdravljen. Kaj želiš?

Prišel sem te povprašat.
Le o čem?

**O tvoji lepoti in bistrosti
pred dogodkom, ki je
pretresel vse. Povej, od kod
tvoja lepota?**

Moja lepota izvira iz višav tam gori blizu oblakov in neba, iz gora, ki me obdajajo, iz sonca, ki me vedno znova obsije, iz pozdravov ptic, iz drevja, ki zašumi ob vetrovih, in kamnov, po katerih tečem, ter od tam, kjer so dobri, prijazni

in pogumni ljudje doma. Od tod izvira moja lepota.

Od kod pa tvoja živahnost?

Živahnost pride iz src deklet in fantičev, ki so doma tu na prekrasnih planinah. Le njihova igrivost, mladost in spev krepak me spremljajo na poti iz višav gora.

**Zakaj te mine živahnost, ko
pridirjaš iz višav v dolino?**

Ker pritečem iz svobodne domovine v svet sovraštva, grenkih in požrešnih ljudi. Nič več ni mladine in gora, od koder izviram, moj dom je daleč stran, radost me ne spremlja, saj je ostala v višavah daleč stran od teh krajev.

**Živahnost te je minila tudi
zaradi hudega viharja, ki se
je razbesnel ob meji. Kaj se
je takrat dogajalo?**

Res je, razbesnela se je huda vojna. In kar naenkrat bum, tresk in blisk, grom. Kri je bila povsod, vojak za vojakom je

padal tako na oni kot na tej strani. Slišal se je jok in solze so se zbirale v potoku.

**Pa vendar trajala je ta vojna,
kajne?**

Bitka se ni in ni hotela končati. Bilo je grozno in strašljivo. Nekateri so jokali, drugi so se bojevali ...

**Kako si se ti počutila ob
tem?**

Bilo je obupno, sekala so bridka jekla, kri me je pojila. Bilo je grozno gledati mlade fante, kako so bili pogumni, a so hkrati v sebi imeli strah v očeh ter žalostne in grenke solze, saj so hoteli priti varno domov.

In kako je bilo po vojni?

Potrebovali so čas da so se zopet postavili na noge.

Ines Rupnik, 9. b

V velikem gradu

V velikem gradu živi majhna princesa. Mimo velikega gradu prijezdi majhen princ na velikem belem konju in se ustavi, sestopi z velikega belega konja in gre v velik grad. S princeso gresta v veliko kuhinjo, sedeta na majhne stole. Ker sta oba zelo lačna jima, prinesejo veliko hrane na majhnih krožnikih. Ko pojedeta, se gresta malo igrat z velikimi igračkami, ko se naveličata, gresta spat na velike postelje, to jima zelo prija. Zjutraj odide majhen princ ven, zajezi velikega belega

konja in odjezi domov. Majhna princesa pa si odpočije v veliki sobi oz. kar v veliki postelji.

Eva Krevs, 4. a

Sova in sovica

Sova in sovica sta sedeli na veji in vejici ter si pripovedovali pravljice in pravljice. Ravnokar sta si oblekli majo in majico ter spili čaj in čajček. Potem sta šli v šolo in šolico. Tam sta na tablo in tablico pisali s kredo in kredico. Za nagrado in nagradico sta dobili medaljo in medaljico. Potem sta se

odpravili proti domu in domku. Na poti in potici sta se srečali in skupaj naprej odšli. Potem sta se s črvom in črvičkom igrali z žogo in žogico. Šli sta na vejo in na vejico, pogledali sta skozi okno in okence. Videli sta, da sonce in sončece vzhajata. Zato sta se odpravili spat in spančkat.

Jana Jarc, 5. a

Ogenj ni igrača

Ogenj je rumeno-oranžne barve in je zelo vroč. Če ga gledaš, kako gori v kaminu ali peči in te greje ob hladnih zimskih dneh, je zelo prijeten. Če pa zagori na napačnem kraju, je lahko zelo nevaren. Uničuje domove, hiše, avtomobile, gozdove in tudi življenja.

Jaz sem se z uničevalnim ognjem srečala le enkrat v življenju. Bilo je predlani, ko smo se skupaj s prijatelji vračali iz Grčije. Pot nas je vodila skozi Albanijo. Bilo je že pozno zvečer, ko smo vozili po ozki, vijugasti cesti, ki se je vzpenjala skozi hribovito pokrajino. Naenkrat smo pred seboj zagledali stoječo kolono avtomobilov.

Ati je ugasnil vozilo in skupaj z Rokom sta šla pogledat, kaj se dogaja. Z mamico sva ostali v vozilu in s strahom opazovali dogajanje. Ničesar se ni videlo. Le močno svetlobo smo opazili nekje v daljavi in slišalo se je močno bobnenje. Ati in Rok sta se vrnila čez pol ure. Izvedela sta, da sredi ceste gori avto in da se ne da naprej.

Obrnili smo vozilo in se odpeljali do bližnjega počivališča, kjer smo počakali, da so pogasili požar in odprli cesto. To se je zgodilo šele čez več ur. Jaz sem medtem zaspala. Danilo se je že, ko smo nadaljevali pot. Starša sta mi povedala, da je bilo mesto nesreče črno in ožgano od ognja, avtomobila pa nikjer, saj so ga verjetno odpeljali. Da ogenj ni igrača, vem že dolgo, zato se nikoli ne igram z ognjem, saj se lahko spečem. Vžigalice ali vžigalnik uporabljam samo ob prisotnosti staršev za prižiganje dišeče sveče ali sveč na adventnem venčku. Pomembno pa je, da sveče nikoli ne pustim prižgane brez nadzora, saj bi ta lahko povzročila požar, ki bi nam lahko uničil dom.

Iza Kavšček, 5. a (nagrajeni prispevek na natečaju Ministrstva za obrambo)

Sonce in luna

LUNA: Živijo, Sonce! Rada bi se ti opravičila za včeraj, ker nisem prišla v službo. Veš, naporno je, ko moraš svetiti celo noč.

SONCE: To se je zgodilo že tretjič ta teden! V službo sem moral poslati oblake, da ljudje ne bi opazili, da je luna čudežno izginila z neba.

LUNA: Pa saj sem rekla, da bi se rada opravičila. Premalo spim, zadnje dni pa še ...

SONCE: Poglej, noč brez lune ni noč. Tako pač je in jaz tega ne morem spremeniti. Pomisli, kaj bi se zgodilo, če bi jaz zamujal v službo ...

LUNA: V redu, razumem. Obljubim, da se to ne bo ponovilo.

SONCE: Bolje, da si jutri na nebu! Drugače mi ne preostane drugega, kot da te kaznujem.

Naslednjo noč lune spet ni na nebu.

SONCE: Pa kje je že spet ta luna? Obljubila je, da se bo prikazala ...

LUNA: Sonce, odločila sem se.

SONCE: Kaj si se odločila? Da boš raje kaznovana, kot pa prišla v službo?

LUNA: Ne, odločila sem se, da bom v službo hodila na drugi planet.

SONCE: To pa ne bo šlo! Najprej boš kaznovana! Spet te ni bilo na nebu, zato boš za kazen ostala na nebu tudi podnevi.

In zato luno dandanes vidimo tudi podnevi.

Špela Koračin, 6. a

Živali govorijo

Zajec Bine se je odpravljal v šolo. Bil je sončen petek. Na poti je srečal lisico Mino. Pogovarjala sta se o dnevu v šoli. Lisica je rekla, da komaj čaka matematiko. Bine jo je vprašal zakaj, ona pa mu ni odgovorila.

Pouk se je začel. Prvo uro je imel četrti razred slovenščino. Učili so se, kaj je samostalnik. Reševali so vaji, a Bine ni znal rešiti niti ene naloge. Naslednjo uro so imeli matematiko. Učiteljica je Mino poklicala k tabli, da bo izračunala račun. Mina se je zmotila dvakrat. Vsi

so se ji smejali. Bila je žalostna. Binetu je bilo žal zanjo. Ni se ji smejal. Potem je bilo konec pouka. Bine se je pogovoril z Mino in jo potolažil.

Naslednji dan so ponovno imeli matematiko drugo uro. Učiteljica je k tabli poklicala psa Jakoba, ki je bil Binetov in Minin sošolec. Račun je reševal dolgo, zmotil pa se je štirikrat. Nihče se mu ni smejal.

Ko je bilo pouka konec, so sošolci ugotovili, da se ne smejo posmehovati drugim, saj se vsak lahko zmoti. Nikoli več se niso smejali Mini ali drugim.

Katja Štamcar, 6. b

Srečanje s Tris

Tris je glavna junakinja knjige Razcepljeni. Z njo sva se spoznali na vlak in takoj sva postali dobri prijateljici. Odločili sva se, da bova prihodnje dni preživel skupaj.

Prvi dan sva raziskovali mesto, po podrobnem ogledu pa sva skočili s padalom. Bilo me je zelo strah, a to sem želela izkusiti in sem se opogumila. Drugi dan sva se odpravili v Italijo, raziskovali sva Rim, v večernih urah pa sva v morje skakali s pečine. Tretji dan sva tudi preživele v Italiji. Obiskali sva vodne parke in posneli nekaj zanimivih fotografij, na katerih je bil tudi stolp Pisa. Naslednji dan sva šli na letalo, saj sva se odpravili v Anglijo. Tam sva najprej obiskali nekaj trgovin, se slikali s slavnim Big Bangom in si ogledali Anglijo pod malo drugačnim kotom – z Landom Eye. Obiskali sva tudi Stonehenge, ki se nama je zdel zelo zanimiv in na nek način čuden. Ostal nama je še en dan, saj se je morala vrniti v svojo ločino. Zadnji skupni dan ni bil zelo adrenalinski, razkazala sem ji slovensko pokrajino in jo seznaniła z našo kulturo. Za konec dneva sva še odpotovali v Ljubljano, kjer si je kupila nekaj spominkov. Kupili sva si tudi nekaj novih oblačil. Dan se je bližal koncu, zato sva se poslovili. Ob 21. uri je Tris odpotovala v svoj svet, pred tem pa mi je obljubila, da še pride. Moj vlak je odpeljal ob 22. uri. Na poti domov sem razmišljala o vseh lepih rečeh, ki so se mi dogodile.

Alja Kastelic, 7. a

Žvečilka

Želja svetovno znanega kuharja Chichibia je bila, da kuha v vsakem mestu tega sveta. Zato se je odpravil v Veliko Britanijo, da bi kuhal kraljici in njenim gostom.

Ko je prispel, je bil takoj poslan v kraljevo kuhinjo. Kraljičina služkinja je prišla k Chichibiu in mu pokazala jedilnik, kjer je pisalo: gobova juha, testenine, nadevani piščanec, sadna torta. Chichibio je vzel jedilnik in pričel kuhati. Skuhal je juho ter testenine in spekel torto. Potem pa je naredil kratek premor. Odšel je na svež zrak. Po dveh minutah je srečal gospoda, ki je prodaja žvečilke. Chichibio jih je kupil 7 in vse stlačil v usta. Nato se je vrnil v kuhinjo. Lotil se je nadeva. Delal je pridno in hitro, ker ni imel več veliko časa. Ko je moral nadev dati v piščanca, je zagledal prelepo dekle. Ko jo je videl, je tako na široko odprl usta, da mu je žvečilka padla iz ust v nadev. Bil je v zadregi, kaj naj stori. Imel je dve možnosti: nadev dati z žvečilko vred v piščanca in v pečico ali vse vreči stran in povedati kraljici, da nima končanega kosila. Odločil se je za prvo možnost.

Ko je ura odbila pet, so se gostje s kraljico vred zbrali v jedilnici. Kuhar je najprej ponudil juho. Vsi so jo z veseljem pojedli. Nato je bil čas za glavno jed. Prinesli so testenine s piščancem. Ljudje so začeli jesti. Ni trajalo dolgo, da so ugotovili, da s piščancem nekaj ni v redu. Začeli so se pritoževati. Ko je kraljica to videla, je odšla k Chichibiu na pogovor. Vprašala ga je, kaj je narobe z nadevom. Naštel ji je vse sestavine, le žvečilke ne.

Dolgo ga je kraljica spraševala, dokler ji ni priznal. Kraljica pa se je samo smejala. Kuhar jo je čudno gledal. Kraljica mu je pojasnila, da teh ljudi, ki sedijo v jedilnici, sploh ne mara in da jih je povabila samo zato, ker je izgubila stavo. Chichibio pa si je samo mislil, koliko sreče je imel.

Katja Šuštaršič, 9. b

Svoboda

Dokler se v šoli nismo pogovarjali o svobodi, se nikoli nisem poglobila v pomen te besede. Ko pa sem začela razmišljati o tem, sem se začela zavedati, kakšno srečo imam, da sem svobodna. Ko pomislim nanjo, pomislim na okolico, nebo, ptice, svoje bližnje – če ne bi bila svobodna vsega tega po vsej verjetnosti ne bi nikoli videla. Včasih se doma in v šoli ne počutim povsem svobodne; imam občutek, kot da me utesnjuje, vendar ko se primerjam z ljudmi, ki so v zaporu, z ljudmi, ki so bili/so sužnji drugim, je moj občutek neviden. Svoboda je nekaj, česar ne moremo opisati z besedo, vendar jo lahko le občutimo. Oblike nesvobode je veliko, na primer zapor, neuspešen zakon, težave, občutja. Vendar se je s tem treba spoprijeti tako, da vztrajaš in čakaš, da bo svoboda spet prišla.

Maruša Rajšel, 9. b

Težave

Ležala je pod staro jablano. Bilo je poleti, konec avgusta, ko je vročina že nekoliko popustila in ko je vsa narava od prestane vročine in suše lažje zadihala; jutro so bila že bolj sveža, skorajda že hladna, najpomembnejše pa je bilo to, da se je ob jutrih na listih, travi in na vsakem delčku rastlinja že nabrala rosa, ki je ohladila in nahranila od suše izmučeno žitje. Razmišljala je o prijateljih, ki jih morda ne bo nikoli več videla, o vseh selitvah v svojem življenju in o Luku. Ni mogla verjeti, da bo šolo zamenjala že drugič v tem šolskem letu. Bilo ji je težko, toda nikogar ni imela, ki bi jo razumel in ji pomagal. Tako se je smilila sama sebi ...

Bil je navaden šolski dan, toda ne za Rossano. Zbudila se je ob sedmih. S tegobo je vstala s postelje in odšla v kopalnico. Najprej si je umila zobe, nato pa si je počesala svoje dolge goste skodrane plave lase, da so ji kot kakšni vili padali po hrbtu. Nanesla si je še nekaj ličil in odšla nazaj v svojo sobo. Kar nekaj časa je trajalo, da si je izbrala primerna oblačila za vtis, ki bi ga rada naredila na prvi dan v novi šoli. Izbrala si je majico z naramnicami in si povrh oblekla karirasto srajco. Oblekla je tudi kratko potisnjeno krilo, v katerem je bila videti kot prava dama.

Nadela si je še verižico, ki ji jo je podarila mama pred svojo smrtjo. Mama je namreč hotela, da Rossano ta spomin nanjo varuje na vseh njenih poteh v življenju. Nato je odšla še v kuhinjo, vzela jabolko in odhitela po stopnicah na dvorišče, kjer sta jo že pred avtomobilom čakala oče in dve leti starejša sestra Doris ...

Andriyana Muhič, 8. a (odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Bodi pisatelj)

Skrivnostna nesreča

Hišna številka 51c. Osamljena hiša na koncu ulice. Vsak dan sem hodila mimo na poti v šolo. V hiši je stanoval starejši možak. Vedno je sedel na klopci pred hišo; in ob njem pes, mešanček. Bil je neke vrste potepuh, saj je večkrat preskočil ograjo in me spremljal do šole. Zgodilo se je nekega jutra, da so gospoda, kateremu ne vem imena, z rešilcem odpeljali na urgenco. Pes je ostal sam. Bila sem doma. Ležala sem v postelji ter premišljevala o gospodu iz velike hiše na koncu ulice. Spomnila sem se na psa Tačka ter se spraševala, kdo skrbi zanj. Počutila sem se grozno, čeprav gospoda nisem poznala, me je v srcu stisnilo. Nenadoma so moje misli prešle zle slutnje. Nisem vedela, kaj mi želijo sporočiti, vendar sem vedela, da nekaj pomenijo. Naslednje jutro sem spala dlje kot po navadi, saj je bila nedelja. Odločila sem se, da se bom tega dne posvetila sebi ter odšla na daljši sprehod. Ker je zunaj deževalo, sem se z dežnikom v roki odpravila po pločniku do mesta. Uživala sem v hoji ter sama pri sebi mrmljala neko pesem, dokler se mi ni pogled ustavil pred hišo starejšega možaka, ki so ga prejšnji dan z rešilcem odpeljali na urgenco. Na dvorišču je stal zastarel kombi, v njem pa je sedel možki, star okoli 20 let. Pogovarjal se je po telefonu. Skrila sem se za živo mejo ter opazovala, kaj se bo zgodilo. Nenadoma je iz hiše prišel še en možakar, ki je bil sicer videti starejši, vendar še vedno mlad ...

Jasmina Saje, 8. a (odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Bodi pisatelj)

Psička Hope

Hišna številka 51c. Osamljena hiša na koncu ulice. Vsak dan sem hodila mimo na poti v šolo. V hiši je stanoval starejši možak. Vedno je sedel na klopici pred hišo; in ob njem pes, mešanček. Bil je neke vrste potepuh, saj je večkrat preskočil ograjo in me spremljal do šole. Zgodilo se je nekega jutra, da so gospoda, kateremu ne vem imena, z rešilcem odpeljali na urgenco. Pes je ostal sam. Vsak dan, ko sem šla mimo hiše v šolo, je pes nepremično ležal ob klopici. Od dneva, ko so možaka odpeljali, se s svojega mesta ni premaknil. Včasih se mi je zdelo, kot da bi nekaj varoval. Pes se mi je zasmilil, zato sem mu nekega sobotnega večera nesla ostanke naše večerje. S svojo družino sem stanovala nedaleč stran. Ko sem odprla vrata ograje, mi je srce začelo močno razbijati. Postalo me je strah, saj se je večerilo in veter, ki je šumel v krošnjah, je postajal vse bolj strašljiv. Ko sem stopala po tlakovani potki proti hiši, me je pes že opazil. Dvignil je glavo, a se ni preveč zmenil zame, zato jo je povetil nazaj k sprednjim tačkam in spet zaspal. Pristopila sem k njemu in mu ponudila ostanke. Pes je bil na začetku negotov, kasneje pa se je dvignil, pograbil ostanke in skozi loputo v vratih smuknil v hišo. Mislila sem si, da najbrž hoče imeti mir, in že ko sem hotela oditi, je pes skozi loputo pomolil glavo in zalajal, kot bi mi hotel nekaj pokazati. Počasi sem odprla vhodna vrata. Bila so že stara, zato so močno škripala. Ta zvok me je spravljal ob živce. Ko sem vstopila v hišo, sem najprej opazila pajčevine, ki so se razprostirale po vseh kotih v hiši. Vsa negotova in prestrašena sem sledila psu.

Vanja Hribar, 8. a (odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Bodi pisatelj)

Danijelina mladost

Ležala je pod staro jablano. Bilo je poleti, konec avgusta, ko je vročina že nekoliko popustila in ko je vsa narava od prestane vročine in suše lažje zadihala; jutro so bila že bolj sveža, skorajda že hladna, najpomembnejše pa je bilo to, da se je ob jutrih na listih, travi in na vsakem delčku rastlinja že nabrala rosa, ki je ohladila in nahranila od suše izmučeno žitje. Danijela je uživala še v

zadnjih dneh poletnih počitnic. Razmišljala je, kako bo že čez nekaj dni sedela v klopih osmega razreda. Danijela in njena družina so se ob koncu 7. razreda preselili v vasico, ki leži blizu Kopra. Izgubila je vse svoje prijateljice in ni se še navadila na novi kraj. Imela je tudi 2 manjši sestrlici, s katerima se ni ravno dobro razumela. Strah jo je bilo nove šole, novih sošolcev in predvsem novih učiteljev.

Končno je prišel prvi dan šole. Danijela celo noč ni mogla spati. Zjutraj jo je budilka zbudila natanko ob 7.00. Zelo težko se je prebudila. Odšla je v kuhinjo in iz omare vzela škatlo kosmičev, njej najljubših. Vzela je le še mleko in v skodelico stresla kosmiče. Pohitela je v kopalnico, si umila zobe in se počesala. Morala se je le še obleči. Že prejšnji večer si je pripravila najljubšo modro majico ter črno krilo. Šola je bila od Danijeline hiše oddaljena približno 15 minut, zato je odšla tja peš ...

Tina Makše, 8. a (odlomek iz nagrajenega literarnega prispevka na natečaju Bodi pisatelj)

Dogajanje v šolskem kotičku

V naši šoli imamo mnogo krajev, kotičkov, v katere prav radi zahajamo. Vendar to niso naše učilnice. Kraji, kjer izvemo prav vse, kar nas zanima, so namenjeni le nam. To so kotički, ki se nahajajo v prostih med našimi učilnicami.

V enem izmed njih se prav vsako jutro zbiramo osmošolci. Tu vsako jutro potekajo razprave o tem, kako smo preživeli pretekli dan in o tem, da je šola neprimeren prostor za tako mlade ljudi. ☺ Zanimivo je predvsem to, da se skoraj v vseh stvareh strinjamo. Seveda pa tam tudi rešujemo, dopolnjujemo (oz. prepisujemo) domače naloge. Ostalih stvari vam pa ne izdamo, ker so to naše največje skrivnosti.

Želimo, da bodo ob našem slovesu od osnovnošolskih klopi ta kotiček prevzeli učenci, ki bodo enako ravnali z njim in ga spoštovali ter ga ne uničevali.

Pavlina Gorenc in Maja Kernc, 8. b

Med počitnicami bom pogrešal/-a šolo oz. ne bom pogrešal/-a šole

Bližajo se poletne počitnice, med katerimi se bom zelo zabaval. Že sedaj slutim, da bodo sončne in prijetno tople. Med njimi se bomo s prijatelji kopali, tekli, rolali, kolesarili, delali vragolije ... Veselim se že tudi dopusta ob morju, ki ga bom preživel z družino. Vsako leto se mi tudi nenavadno zgodi, da začnem misliti na šolo. Tako zelo jo pogrešam, da vedno jokam od žalosti. No, tega ravno ne, se je pa že zgodilo, da sem v roke vzel zvezek in ponavljal učno snov, ki smo jo obravnavali prejšnje šolsko leto. Upam, da bo po počitnicah zazvonil zvonec in da bo počitnic konec.

Lan Šiško Peperko, 6. b

Šolo bom pogrešala, ker med počitnicami ne bom videla svojih prijateljev, saj mi pomenijo zelo veliko. Pogrešala jo bom tudi, ker v njej izvem veliko zanimivih stvari, v njej se tudi veliko nasmejemo, med odmori se zabavamo, pogovarjamo ... Vendar mi bodo tudi počitnice zelo prijale. Vsi se bomo odpočili od napornega in delovnega leta ter naslednji razred nadaljevali spočiti, pripravljeni na nova spoznanja.

Nuša Rapuš, 6. b

Šolo imam zelo rad in že dolgo hodim v šolo. Res je, da se s sošolci veliko prepiramo, vendar smo tudi zelo dobri prijatelji. Radi si pomagamo med seboj in si kaj posojamo, ampak sem ter tja naredimo tudi kakšno lumparijo. V oddelku nas je 16 in vsak je nekaj posebnega. Ko pa gre pouk proti koncu, smo tega zelo veseli, vendar vemo, da se bomo med počitnicami zelo pogrešali. Šolo bom pogrešal, ker se ne bom mogel družiti s sošolci in prijatelji. Ne bomo mogli ušpičiti kakšne lumparije ali se pošaliti. Saj se bomo videli med počitnicami, vendar pa to ne bo dovolj, saj smo zelo radi skupaj, se zabavamo, šalimo in kaj naredimo. Vse bom zelo pogrešal in zato bom septembra rad prišel nazaj v šolo.

Žan Retar, 6. a

Šole ne bom pogrešala, saj se mi bo med počitnicami zgodilo veliko stvari. Praznovali bomo veliko rojstnih dni, odšli bomo na morje in še bi lahko naštevala. Ko pouka ne bo, si bom lahko odpočila, saj se mi ne bo treba učiti in delati domače naloge. Lahko bom dlje spala in prav tako bom zvečer lahko dlje pokonci. Uživala bom v večerih, ko bom zunaj ležala na odeji in gledala zvezde. Imela bom več prostega časa in takrat bom lahko pomagala staršem, drugače pa bom lahko v naravi in lahko bomo igrali nogomet, moj najljubši šport.

Lara Barbo, 6. b

Ines Rupnik, 9. b

Ines Saje, 9. b

KAJ JE KULTURA?

Razne kulturne ustanove in da se lepo vedeš.

Nina Saje, 5. a

Umetnost in tudi neko obnašanje, v katerem se vedemo vljudno in pomagamo drug drugemu. V Sloveniji imamo tudi kulturne dneve.

Lara Barbo, 6. b

Biti prijazen, spoštljiv do drugih in se kulturno obnašati. To pomeni, da ostale ne zmerjamo, uporabljamo besede, kot sta prosim in hvala, ter pozdravljamo mimoidoče.

Tia Globokar, 6. a

Kultura je zame neka zgodovina, ki so jo različni ljudje zapustili. Kultura je lahko tudi obnašanje na kakšnih prireditvah.

David Stopar, 7. a

Je umetnost, ki jo ima vsaka skupnost, država. To je glasba, slika, risba, pisanje, itd.

Alja Kastelic, 7. a

Po svetu je veliko kultur. Treba je spoštovati znane umetnike in tako izrazimo spoštovanje in kulturo. Kulturno je, če smo na kakšni kulturni predstavi ali prireditvi in se obnašamo kulturno.

Zala Gorenc 7. a

Pomeni spominjanje na slovenske umetnike, spoštovanje njihovih del, sodelovanje na kulturnih prireditvah ...

Rok Drenik, 7. a

Ima več pomenov. Pomeni lepo vedenje oziroma bonton, spoštovanje. Pomeni pa tudi kulturna dediščina, umetnost, kot so kipi, slike ...

Gašper Krevs, 8. a

Kultura je, da se kulturno obnašamo, da kulturno praznujemo kulturne praznike, spoštujemo kulturne osebe, Kultura so običaji različnih ljudi, vsak človek bi moral spoštovati kulturo drugih. Je beseda, ki izraža spoštovanje do drugih in drugačnih, kultura je tudi umetnost.

Maja Kernc, Lucija Žagar, Ema Parkelj, Pavlina Gorenc, 8. b

Je nekaj, v čemer lahko vsak izraža svoja čustva, počutje, življenje preko glasbe, risanja in plesa.

Zala Zupan, 9. b

Kultura je umetnost, način življenja. Ljudje kulturo izražamo že z obnašanjem, dojemanjem stvari, sprejemanjem okolice. Da bi kulturo bolj poglobljeno doživljali, zahajamo v gledališča, muzeje, galerije ... Kultura je velik del nas, saj nam pomaga razumeti, kaj nam je všeč. Mladi bi se lahko s pomočjo kulture in odkrivanja svojih, s kulturo povezanih talentov, marsičesa naučili.

Ana Žagar, 9. a

RAZMIŠLJANJA O RAZSTAVI JOŽETA SLAKA

Tjaša Hribar, 2. b

Na razstavi sem si ogledal številne slike ... Na začetku so mi bile vsakdanje. Hitro sem se jih naveličal, ko pa je učiteljica začela razlagati, se mi je zdelo vse zanimivejše in bolj podobno pravim umetninam. Smisel slike ni bil le v sliki, temveč v prostoru in poziciji opazovanja ter gibanja opazovalca okoli nje.

Martin Zajc, 8. b

Veter in mesec

Ta slika mi pomeni življenje, modro morje, zeleno zelenje in rjavkasto-rdeč otoček. To sliko sem izbrala, ker je zanimiva, veliko stvari vidiš na njej, veliko barv. Mi je zelo všeč. Ko sem jo risala, sem se počutila svobodno.

Tinkara Krevs, 3. a

Edis Kuletić, 2. b

Fazni prehod

Naslikana je s temnimi barvami. Spominja pa me na svet, ki razpada in se hkrati obnavlja ter se na novo rodi.

Lina Ovnik, 6. b

Rihard Ovnik, 2. b

Kvadrat

Ko zagledam sliko, pomislim na kvadrat s krivimi črtami. Njegove barve so temne in svetle. To sliko sem izbral zato, ker je svetla in lepa. Vzbuja mi občutek zlate barve.

Matjaž Rus, 3. a

Nina Rajšelj, 2. b

Omara za oči

Slika je ustvarjena v 3D, ker se mi zdi, da je umetnik želel prikazati omaro, ki je na pogled vabljiva, je prava paša za oči. Zdi se mi, da je z obarvanostjo slike želel ponazoriti njeno vsebino, stil, ki ga omara nosi (razigranost, urejenost, barvitost ...). Skozi »oči« omare vstopamo v življenje posameznika.

Vanja Hribar, 8. a

Nejc Rozman, 2. b

Kvadrat

Jaz vidim morje, oblikovano v predmete in živali, otoke in plažo. Sliko sem izbrala zato, ker je za risanje zelo težka. Me pa spominja na počitnice.

Nika Krevs, 3. a

Magma

Najbolj vroči in manj vroči deli magme se prelivajo po svetu. Ostalo je le še nekaj otočkov.

Alen Erpe, 7. a

Samuraj

Ta slika me spominja na človeka. Izbral sem jo, ker če si jo gledal blizu, si videl samo »packe«. Od daleč pa je zanimiv človek.

Miha Rozman, 3. b

Magma

Slika jaz vidim na dva načina; eden je ta, da mi slika predstavlja vrelo magmo/lavo, ki bruha iz vulkana. Črne lise pa si predstavljam kot vmesne skale (strjeno magmo). Drugi način pa je ta, da na sliki vidim človeka v preži, ki me spominja na smučarskega skakalca s čelado.

Ines Saje, 9. b

Saturn žre svoje otroke

Slika mi je bila že od daleč zelo všeč. Ko pogledam sliko spredaj, vidim žabo, ki jo bo na vrvi pojedel dinosaver. Zato me veseli pogled nanjo.

Tevž Kupljenik, 3. b

Jana Saje, 2. b

Omara za oči

Bolj ko gledam sliko, opazim prelivanje barv, kar mi deluje kot nekakšna iluzija. Če se premikam, se te barvne lise spreminjajo in slike nikoli ne vidim popolnoma enako. V sliki vidim nekakšen globlji pomen, slika je zelo skrivnostna in kar malce strašljiva. Tudi maska na splošno predstavlja neko skrivnostnost, kot da se nekdo zakriva, veliki luknji pa ji dasta strašljivost in če sliko gledaš dovolj dolgo, te lahko obide tudi strah, saj dobiš občutek, da te nekdo gleda skozi ti dve luknji.

Petra Hrastar, 9. b

Nik Gole, 2. b

Lev z rdečim srcem

Vidim pošast, ki ima veliko rdečo srce. Od zunaj izgleda nevarna, a v resnici je prijazna in ljubeča. Všeč mi je, kako je umetnik predstavil prijaznost z rdečim srcem.

Zala Gorenc 7. a

Nuša Čakš, 2. b

Avtoportret

Ko pogledam sliko z leve strani, vidim razmetane packe. Čim bolj se premikam proti desni, se slika razvija. Packe se spreminjajo v obraz človeka. Pridem na desno stran slike in vidim celoten obraz. Vidim obliko glave, deli obraza pa so prekriti. Slika po mojem mnenju prikaže žalost, strah in začudenost, zlasti zaradi prekrivanja delov obraza. Sama slika je iz temnih barv, zato na nas vplivajo zelo hladno in izražajo žalost, ki se vidi v človeku v ozadju.

Zala Zupan, 9. b

Beno Kovačič, 2. b

Fazni prehod

Slika je zanimiva, saj so mi najbolj všeč njeni kraterji oz. luknje, ki si jih predstavljam kot pomanjkanje ljubezni v naših srcih. Všeč mi je globodolska dolina in nebo, ki je sanjsko.

Ema Zajc, 7. a

Andreja Bizjak, 2. b

Lev z rdečim srcem

Opazim, da če dolgo gledamo v to sliko, se začne premikati. Daje mi občutek, da se brani ali pa da rjovi. Daje občutek nelagodja. Njegova glava je narejena, kot da plapolja v vetru. Veliko podrobnosti je. Zdi se, kot da se mu premikajo oči.

Lara Simonič, 7. a

Rok Jankelj, 2. b

Kvadrat

Slika je v meni vzbudila občutek matematičnosti, saj sem v vseh podobah na sliki opazil podobe lika kvadrata. Sama slika je zelo posebna, saj ni namenjena gledanju samo s sprednje strani, ampak tudi iz katerega koli drugega kota. Ob gledanju s strani lahko opazimo, da se na rebrastih delih barva meša med seboj, s premikanjem kota gledanja se barve lepo spreminjajo. Slika mi je osebno postala veliko bolj všeč, ko sem jo opazoval dlje časa, prej sem samo odkorakal mimo nje, kot da ni nič posebnega.

Sašo Brudar, 9. a

Jakob Fortuna, 2. b

Kvadrat

V sliki doživljam kot neko okno skozi kvadratast svet. To okno ima tudi ukrivljene črte. Tu lahko prepoznam tudi sonce zaradi barv. Ob oddaljevanju je slika spreminjala svetlost. Ob gibanju levo in desno sem ugotovil, da barvni odtenki spreminjajo.

David Stopar, 7. a

Jera Parkelj, 2. b

Samuraj

Ko sem pogledala to sliko, sem takoj opazila, da toplejše barve bolj izstopajo kot hladne. Ob gledanju toplih barv sem imela občutek, kot da hočejo oditi ven iz slike. V sliki sem prepoznala nekatere dele človeškega telesa, kot so npr. lobanja, na kateri so oči in nos, hrbtenica in roka. Všeč so mi bile predvsem hladne barve, ki so se prelivale iz ene v drugo, zelo lep pa mi je bil predvsem levi del slike, saj me je spominjal na slap.

Maruša Rajšel, 9. b

OB OBISKU PREDSEDNIKA DRŽAVE

V četrtek, 7. maja 2015, je v Osnovni šoli Toneta Pavčka potekala prireditev ob pridružitvi projektu Rastoča knjiga. Po njej je potekalo druženje predsednika države Boruta Pahorja z nastopajočimi učenci.

Vtisi učencev iz 1. b

LEA	VESELA SEM BILA, KO JE PRIŠEL PREDSEDNIK. PREDSTAVA MI JE BILA VŠEČ, KER JE PREDSEDNIK PLOSKAL.
ALEN	ZAPELI SMO MU DVE PESMICI. NASTOPALI SMO S TOČKO MAČKA MURIJA IN DOBILI SLADOLED.
LENART	VČERAJ JE PRIŠEL PREDSEDNIK BORUT PAHOR. BIL JE VESEL IN NAVDUŠEN NAD NAŠIM NASTOPOM.
NIK	OBISKAL NAS JE PREDSEDNIK DRŽAVE. NESEL SEM KNJIGE. BORUT PAHOR JE IMEL VARNOSTNIKE.
MATEVŽ	PREDSEDNIK MI JE DAL PETKO. NOSIL SEM NAJSTAREJŠO KNJIGO. ZAPELI SMO MU DVE PESMICI.
REY	BIL SEM URA. NASTOPAL SEM ZA PREDSEDNIKA.
TADEJ	NA PREDSTAVI SEM BIL URA. BORUTU PAHORJU JE BILO ZELO VŠEČ.
DAVID	MENI JE BILO VŠEČ, KO NAS JE OBISKAL BORUT PAHOR. KO SEM NASTOPAL, JE SEDEL PRED MANO. NASMEJAL SEM GA IN ZELO SO PLOSKALI.
JOŠT	PLESALI SMO ZA NJEGA. DOBILI SMO SLADOLED. PRIPELJAL SE JE S TREMI VELIKIMI AVTOMOBILI.
VALENTINA	ZA PREDSEDNIKA SMO NASTOPILI S TOČKO MAČKA MURIJA IN JAZ SEM BILA MUCA LIZA. LEPO MI JE BILO, KO NAM JE PLOSKAL IN KO SMO DOBILI SLADOLED.
JURIJ	ZELO MI JE BILO VŠEČ, KO SMO NASTOPALI.
ANA	VŠEČ MI JE BILO, KO JE BILA HIMNA. PREDSEDNIK NAS JE POVABIL V PREDSEDNIŠKO PALAČO IN NAM PLOSKAL.
ANJA C.	BILA SEM MUCA LIZA IN SEM NASTOPALA PRED PREDSEDNIKOM. BILO MI JE LEPO.
LANA	BILO MU JE ZELO VŠEČ, KO SMO ZAIGRALI MAČKA MURIJA IN KO SMO ZAPELI PESMICO.
ANJA K.	KO SMO PELI, JE BIL VESEL. NASTOPALA SEM V TOČKI MAČKA MURIJA. BILA SEM LIZA.

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV NA TEKMOVANJIH IZ ZNANJA NA RAZLIČNIH PODROČJIH

Neža Kastelic, 9. a	1. mesto na literarnem pesniškem natečaju Rima raja
Žan Papež, 9. a	srebrno Stefanovo priznanje iz znanja fizike
Ana Žagar, 9. a	srebrno priznanje iz znanja zgodovine, srebrno priznanje iz znanja geografije
Nuša Avguštinčič, 9. b	srebrno priznanje iz znanja angleščine
Petra Hrastar, 9. b	srebrno priznanje iz znanja angleščine, srebrno priznanje iz znanja geografije
Matic Koračin, 9. b	srebrno priznanje iz znanja angleščine, srebrno priznanje iz znanja zgodovine
Ines Saje, 9. b	srebrno Preglovo priznanje iz znanja kemije, srebrno priznanje iz znanja zgodovine
Katja Šuštaršič, 9. b	srebrno priznanje iz znanja nemščine
Nina Rozman, 8. a	zlato priznanje iz znanja angleščine
Anja Vizlar, 8. a	srebrno priznanje iz logike, zlato priznanje iz znanja angleščine
Maja Kernc, 8. b	srebrno Vegovo priznanje iz znanja matematike
Eva Kolenc, 8. b	srebrno Cankarjevo priznanje iz znanja slovenščine, srebrno priznanje iz znanja geografije, srebrno priznanje iz znanja zgodovine
Ema Parkelj, 8. b	srebrno Stefanovo priznanje iz znanja fizike, srebrno Dominkovo priznanje iz znanja astronomije
Teja Šuštaršič, 8. b	srebrno Vegovo priznanje iz znanja matematike
Martin Zajc, 8. b	srebrno Preglovo priznanje iz znanja kemije, srebrno Stefanovo priznanje iz znanja fizike, srebrno Vegovo priznanje iz znanja matematike
Lucija Žagar, 8. b	srebrno priznanje iz znanja zgodovine
Rok Drenik, 7. a	srebrno Dominkovo priznanje iz znanja astronomije
Alja Kastelic, 7. a	srebrno priznanje iz znanja angleščine, srebrno Vegovo priznanje iz znanja matematike
Ema Zajc, 7. a	srebrno priznanje iz znanja angleščine
Žan Verce, 7. a	srebrno Vegovo priznanje iz znanja matematike

Učenci turističnega krožka, ki so na festivalu Turizmu pomaga lahka glava (Zgodbarjenje) prejeli srebrno priznanje:

Nuša Zajc, 3. a
 Lea Kavšek, 3. a
 Nika Krevs, 3. a
 Zala Hrastar, 3. b
 Maks Zupan, 4. a
 Eva Krevs, 4. a
 Filip Fortuna, 4. a
 Urša Matoh, 4. a

Nadja Jarc, 4. a
 Samo Brudar, 5. a
 Anej Rajšel, 5. a
 Jana Jarc, 5. a
 Lina Ilar, 6. a
 Ula Parkelj, 6. b
 Julia Verhovec, 6. b

Čestitamo tudi vsem prejemnikom bronastih priznanj.

SLOVO OD OSNOVNOŠOLSKIH KLOPI

Dragi učenci OŠ Toneta Pavčka,

iztekel se je 15. junij, ko smo devetošolci postorili še poslednje obveznosti v tej šoli. Prišel je čas, da se poslovimo z nasmehom, morda s kakšno solzo v očeh, a gotovo s srcem, polnim spominom.

Radi bi se poslovili od ljudi, ki ste nam 9 let krojili usodo. Učitelji, hvala za nasmeh in šale, ki so krajšali dolgočasno šolsko rutino.

Prvošolci, verjemite, da se izplača truditi in priti do 9. razreda, a zapomnite si: hitro bo minilo, zato uživajte vsako minuto.

Drugošolci, še 8 stopnic do vrha, do velikega zadovoljstva in olajšanja, zato le pogumno v vsak dan. Naj vas spodbuja nasmeh ob igri.

Tretješolci, ozrite se na že prehojeno pot, lažje boste prišli še po naslednjih stopnicah s sošolcem, z roko v roki.

Četrtošolci, prepoznavajte v sošolcih prijatelje in uživajte brezskrbno otroštvo.

Petošolci, naj vas učitelji ne prestrašijo, bodite pogumni in vztrajajte v veselju.

Šestošolci, radoživost v vaših očeh naj ostane večna, saj odpira upanje na čudovite pustolovščine.

Sedmošolci, ozrite se okrog sebe in našli boste veliko najboljših prijateljev in zaupnikov.

In še osmošolci.

Dragi zanamci, ob predaji ključa se želimo prepričati, da ste iz pravega testa za naše nasledstvo. Malo štorasti, nerodni, včasih prismuknjeni, a vedno nasmejani in pripravljeni na pustolovščino. Mandat predajamo v dobre roke, zato prosimo, bodite odgovorni (kar koli že to pomeni). Trudite se biti zgled ostalim in tregajte vsak dan kakšno pustolovščino. Ostalo vam je še eno leto, potem pa boste kot mi gledali nazaj in se spraševali, kako hitro je minilo in kako je bilo pravzaprav lepo. Uživajte in nasmejte učitelje s kakšno traparijo – v tem smo bili kar dober zgled.

Ostal je le še zadnji odstavek, še sklepno dejanje. Teh devet let si bomo zapomnili po dobrih ljudeh in dejanjih ljubezni. Minila so v znamenju veselja in mladostniške nagajivosti. Zahvaljujemo se vsem za razumevanje in s pojasnilom, da vas imamo radi, zapuščamo našo šolo.

Vaši devetošolci

**Le vezi nevidne nas vezale
bodo skupaj kot nekoč ...**

Uredniški odbor (članice novinarskega krožka): Nina Rozman, Nika Strajnar, Ana Žagar

Mentorica: Simona Laknar

Fotografije: arhiv OŠ Toneta Pavčka, KZS

Slikovno gradivo: Aleša Sušnik Škedelj

Kazalo: Jure Barbo

Oblikovanje: Gordana Kmetič

Mirna Peč, 2015

Maruša Rajšel, 9. b